

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2010. nov.–dec.
XV/6. szám

Ára: 290,- Ft

Csobánka-Szentkút – kegykép

Katolikus Egyházunk ma is megkívánja tőlünk, hogy a szentmise ordináriumát, a válaszokat, valamint az alapvető imádságokat az Egyház anyanyelvén, latinul is ismerjük és imádkozzuk. Ennek jegyében a Tengernek Csillaga előző (XV/5.) számában új sorozatot indítottunk, melyben ismertetjük az alapvető imádságainkat és azok latin szövegét. Ezúttal a katolikus köszöntést és a kereszttvetést vesszük sorra.

– **Laudetur** Iesus Christus !
– In aeternum ! Amen.

– **Dicsértessék** a Jézus Krisztus!
– Mindörökké! Ámen.

In nomine Patris et Filii et
Spiritus Sancti. Amen.

Az Atya és a Fiú és a
Szentlélek nevében. Ámen.

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regöczy István és Török József.
Teológiaiag lektorálta: Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Katolikus keresztény köszöntés és a kereszttetés.....	1
Joseph Ratzinger: A perspektívák aggasztó eltolódása.....	2
Jézus újból a középpontban.....	4
Rab Pál SJ.: Eucharisztikus példák.....	6
Miért nem tetszett fölébreszteni?	7
Ima a papokért.....	9
A hit az Egyház ereje, amely nem inog meg... ..	10
Miből áll Krisztus Király „hatalma”?.....	11
Vajda József: Keresztény tanítás	12
XVI. Benedek pápa: Legyünk elég aláztosak!	15
Akinek van, még kap.....	17
II. János Pál: Máriával szemlélni Krisztust	18
Vajda Julianna: Angyalszárnyas Karácsony	19
Boldog Chiara Luce életszentsége	20
Kértem Jézust.....	27
Mária-kegyhelyek	
Csobánka	28
Beszámoló a kegyhelyek ellátásának világtkongresszusáról.....	29
Mária Korszaka	
Szükségünk van öseink hitére	32
Stefano Gobbi atya levele.....	35
Rózsafüzér	
A rózsafüzér jót tesz a szívnek	40

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.
Internet: www.tengernekcsillaga.hu
E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Úti Boldogasszony,
Feszty Masa festménye, Pesti Jézus
Szíve templom

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Katolikus keresztény köszöntés és a kereszttetés

Dicsértessék a Jézus Krisztus! (*Laudetur Iesus Christus!*) – szól a katolikus keresztény köszöntés, melyre a feleletünk így szól: *Mindörökké! Ámen!* (*In aeternum! Amen.*) Sajnos gyakran előfordul manapság, hogy már a papot sem tisztelik meg azzal, hogy ekképpen köszöntsék, a katolikusok zöme pedig a mindennapi életéből szinte teljesen elhagyta ezt a szép formát. Azonban helyes és kívánatos volna újra visszaszokni rá, és megtanítani fiataljainknak is. Nagy kincsünk ez a köszöntés, mely mindenekelőtt hitünk világos megvalósását jelenti, szépen kifejezi a drága katolikus Egyházhoz való hívő tartozásunkat és ragaszkodásunkat. A katolikus keresztény köszöntés egyúttal tömör evangélium-hirdetés is. Továbbá kifejezi és táplálja azt a keresztény akaratot, mely a Jézus Istent dicsérők és szeretők gyarapodásától az élet jobbulását várja. Jézus Szent Nevének ajkunkra vétele mintegy megszenteli a köszöntőt és a köszöntöttet, megerősít a hitben, a lelket fölemeli az Istenhez.

A köszöntésünk tartalmilag az *Úr imádsága* (*Oratio Domini*) „Szenteltessék meg a te neved” szavainak feleltethető meg. A katolikus keresztény köszöntés állandó használatához V. Sixtus pápa (1585-90) teljes búcsút engedélyezett.

Kereszttetés

A kereszttetés (*signatio con cruce, signum crucis*) által a hívő lélek megváltásunk jelét, a Szent Keresztet ölti magára, egész valónkat a Megváltó ortalába ajánlja. A kereszttjel vetése, írása kézzel vagy ujjal mindig a megszentelés, a megáldás, Istennek ajánlás céljából történik. A megváltásra emlékeztet, valamint arra, hogy az élet kereszttje ránehezedik vállunkra. A kereszttetés kifejezi továbbá, hogy Krisztus kereszthalálára való emlékezéssel erősödünk küzdelmeinkben, és részesei akarunk lenni a megváltás gyümölcseinek.

Kereszttetéskor bal kezünket gyengéden a mellünkre szorítjuk, majd jobb kezünket kinyújtott tenyérrel magunk felé fordítjuk, és úgy érintjük homlokunkat, mellünket (a nyugvó bal kéz fölött), majd bal és jobb vállunkat, mintegy egyenlő szárú (ún. görög) keresztet rajzolva magunkra. Közben halkán, áhítattal mondjuk: „Az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében. Amen.”

Kereszttetés már az apostolok idejében szerepelt a liturgiában és a magánéletben mint a Jézussal való közösség és kereszthordozás jele (vö. *Mt 16,24; Mk 8,34; Lk 5,27; 9,59; 18,22; Jn 21,19.20*). Az őskeresztények a kereszttetésről ismerték meg egymást.

A kereszttétést a Szentháromság Egy Istenről tett hitvallás. A keresztények számára a kereszttetés a Szent Kereszt jelében történő kezdés és befejezés jele.

Vessünk mi is gyakran keresztet: imádság, munka, étkezés előtt és után, kenyérszegéshez, de kísértés idején, veszedelemben, istenkáromlás hallatán, áldás alkalmával. A kereszt jelének kirajzolása áldásoknál a megváltás erejét jelzi.

A keresztvetés magyar népnyelvi megfelelőjében régi szokás *Szentlélek Istent* mondani, amivel az eredeti latin kifejezés szavainak számát is igyekeztek hűen megtartani, továbbá minden hagyományos magyar változatban megőrizték az *és* kötőszócskákat, ami egészében magyarul is szépen kifejezi, hogy a három valóságos isteni személy különböző, de lényegük mégis egy és oszthatatlan.

A keresztvetésre nagyon vigyázzunk. Sose kapkodjunk, ne nagyoljunk el, hanem végezzük mindig összeszedetten és méltó áhítattal.

Fülep Dániel

A perspektívák aggasztó eltolódása

Joseph Ratzinger

Manapság fel kell tennünk a kérdést, egyáltalán *létezik-e még latin rítus*; az érzék, a fogékonyság iránta bizonyára alig van már meg. A liturgia a többség szemében sokkal inkább egy adott közösség részére *megrendezendő, kialakítandó* feladatként jelenik meg, ami azt is jelenti, hogy a magukat illetékesnek tartó körök – gyakran épp oly csodálatra méltó, mint elhibázott buzgósággal – hétről hétre saját „liturgiát” kontárkodnak össze. ***Számomra úgy tűnik, hogy az alapvető liturgikus tudatnak eme törése jelenti korunk tulajdonképpeni végzetes jelenségét.***

A liturgia és a kommersz, a liturgia és a baráti összejövetel *határai* észrevétlenül eltűnnek, ami például abban is megmutatkozik, hogy egyes papok a polgári udvariassági formák átvételével úgy gondolják, hogy csak akkor vehetik magukhoz az eucharisziát, ha már másnak is odanyújtották; hogy már nem merik mondani, „megáldalak”, és így az alapvető liturgiai szerepeket szüntetik meg. Ide sorolhatók az élvezhetetlen üdvözlések a maguk összes banalitásával, amire persze az egyes közösségek ma már úgy várnak, mint valami nélkülözhetetlen udvariasságra.

Abban az időben, amikor az új rítus még nem született meg, de a régít már „ódivatúnak” bélyegezték, veszett el az emberek érzéke az iránt, hogy létezik egy „rítus”, vagyis egy megszabott liturgikus forma, és hogy ***a liturgia egyáltalán csak az által lesz önmaga (azaz valódi liturgikus aktus), hogy az ünnepelők intézkedésein, rendelkezésein kívül áll.*** Még a hivatalos új könyvekben is

– bármilyen jók egyébként sok tekintetben – felismerhető helyenként a kigondolt, túlzottan professzionális tervezés, és ezzel azt a vélekedést erősítik meg, hogy egy liturgikus könyvet éppúgy „csinálnak”, mint bármely más könyvet.

Ezzel összefüggésben szeretnék egy rövid megjegyzést fűzni az ún. trienti liturgiáról folyó vitához. Trienti liturgia ugyanis nem létezik, és 1965-ig egyetlen ember sem tudott volna e kifejezés alatt bármit is elképzelni. ***A Trienti Zsinat semmilyen liturgiát nem „csinált”.*** És pontosan fogalmazva nem létezik [Szent] V. Pius szerinti misekönyv. A misszálé, amely 1570-ben jelent meg V. Pius megbízásából, csak apróságokban különbözött a kerek száz évvel korábban először kinyomtatott Missale Romanum-tól.

V. Pius reformjánál alapjában csak arról volt szó, hogy a késő középkori elburjánzásokat, amelyek idővel belelopóztak, valamint a másolásnál és nyomtatásnál keletkezett hibákat úgy tüntessék el, hogy ismét a Rómavárosi misszálét, amely ezektől a folyamatoktól messzemenően érintetlen maradt, az egész Egyház számára kötelezővé tegyék. Egyúttal azokat a bizonytalanságokat – amelyek a reformáció korabeli liturgiai törekvések összevisszaságában keletkeztek, amikor a határ a katolikus és protestáns között nagyon elmosódottá vált – a Rómában nyomtatott Missale typicum egyedüli kötelezővé tételével kellett kiküszöbölni. Hogy csak ez volt a cél, azt abból is láthatjuk, hogy a 200 évnél régebbi liturgikus szokásokat a reform kifejezetten érintetlenül hagyta.

Már 1614-ben, VIII. Orbán alatt megjelent a misszálénak egy új kiadása, amely szintén tartalmazott néhány javítást, és így mind az V. Pius előtti, mind az utána következő századok rajtahagyták nyomaikat a misszálén, amely így állandóan egyfelől folyamatos tisztítási, másfelől növekedési folyamatnak volt kitéve, miközben mégis mindig ugyanaz a könyv maradt.

E tények szem előtt tartásával a „Trienti Missale”-hoz való ragaszkodást irreálisnak kell tekintenünk, ugyanakkor viszont kritikát kell gyakorolnunk azzal a formával szemben is, ahogy az új Missale-t bemutatták. A „trientinusoknak” azt kell mondani, hogy az Egyház liturgiája magával ezzel a „trienti liturgiával” mindig élő, és ezért mindig az érés folyamatában levő valami, amelyben kisebb nagyobb változások adódhatnak.

A katolikus liturgia számára a 400 éves kor nagyon kevés volna – ***valójában ez*** (mármint a helytelenül „trientinek” nevezett, az Egyház életében egészen a II. Vatikánig töretlenül élő és fejlődő hagyományos liturgia – F.D. szerkesztő) ***Krisztusig és az apostolokig nyúlik vissza, és onnan egyetlen állandó folyamatban jön mihozzánk;*** a misekönyv éppen olyan kevésbé mumifikálható, mint az Egyház maga.

Ugyanakkor az új misekönyv minden előnye mellett kritikusan kell megállapítanunk, hogy úgy lett kiadva, mintha *egy professzorok által újonnan kidolgozott könyv* volna, nem pedig egy folyamatos növekedésnek egyik fázisa. *Ilyesmi ebben a formában korábban soha nem történt*, ez a gyakorlat ellentmond a liturgikussá válás típusának. És egyáltalán, elsőként ez a folyamat provokálta ki azt az abszurd elképzelést, mintha Trient és (Szent) V. Pius 400 évvel ezelőtt a maguk részéről bármilyen Missale-t alkottak volna. Ezáltal lett a katolikus liturgia a korai újkor egyik *termékévé* lealacsonyítva, ami ezáltal a perspektívák olyan eltolódását idézte elő, ami aggasztó.

(Das Fest des Glaubens [A hit ünnepe], Einsiedeln 1981, 75-77 o., fordította: Király József)

Jézus újból a középpontban

A Kispesti Jézus Szíve plébánián a főoltárból valamikor elhelyezték az Oltáriszentséget a szentély szélére, egy tartóra. Ezt Hofher József jezsuita atya plébánossá való kinevezése után történt. Megkérdeztük, hogy mi indította a plébános atyát arra, hogy visszategye a Tabernákulumot a templom középpontjába. Az alábbiakat mesélte el.

Amikor beléptem a templomba, azonnal feltűnt, hogy a főoltáron zavaróan van egy üres hely és a tabernákulum az Oltáriszentséggel a szentély szélére került. A főoltár fölött egy nagyméretű feszület volt látható. A kereszt lábánál állnak Mária és János. A két bibliai alak között tátongett ez a bizonyos üres tér, pontosan olyan méretű, mint az oldalra került tabernákulum. Még egy gyermek számára is egyértelmű volt, hogy a szentségtartó valamikor a kereszt lába alatt helyezkedett el.

Mivel jezsuita templomban vagyunk, az egyik oldalhajóban egy Jézus Szíve szobor található, vele szemben pedig Szent József szobra. Ezt rendszerben lévőnek találtam, hiszen a jezsuitáknál mindig is hagyományosan erős volt a Jézus Szíve és a Szent József tisztelet. Ennek a feszületnek viszont középen lenne a helye, mivel tudvalevőleg a megfeszített Jézus oldalából fakadnak a szentségek, mint a vér és víz, az Eucharisztia és a kereszttség.

A főoltárban éktelenkedő üres helyet takarva, az oltár elé kerültek a pap és szolgálattevők székei. Amint visszahelyeztem a Tabernákulumot a régi helyére, és a székek helyet cseréltek a tabernákulummal, vissza-

állt a rend, hiszen természetes, hogy a pap nem ülhet, nem trónolhat az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus előtt.

Nyár végén érkeztem a templomba. Már akkor sokan kérték, hogy tegyem vissza az Oltáriszentséget a helyére, de sokan elleneztek is ezt, mondván megjött az új pap és mindjárt átrendez mindent... Szerencsém volt, mert Karácsonykor egy fiatalember, egy gyönyörű szép ezüstfenyővel ajándékozott meg. Megnéztem a fát. Életemben ilyen gyönyörű, szabályos fenyőt nem láttam még. Közel négy méter magas volt, és 25-30 cm-es a törzse. Elhatároztuk, hogy a szentélybe nem is állítunk fel több fenyőfát csak ezt az egyet. Ekkor született meg a döntés, hogy a külön emelvényen álló Tabernákulumot lebontjuk. A tabernákulum visszakerült a helyére, és az emelvény helyén pedig ez a gyönyörű ezüstfenyő állt. Igen sokan örültek ennek a helyzetnek. Érdekes módon ezt követően az ellenhangok sem szóltak meg. Az Isten megsegített minket, adott egy gyönyörű karácsonyfát, amely által visszaállt a rend.

Van még egy problémám a templommal. A lourdesi oltár a szentély oldalában nagyon nem illik a képbe. Ennek inkább a templom hátsó terében lenne a helye. Egy szép Mária oltár jó lenne a szentignáci oltárral átellenbe, de ez a csere még várat magára.

Nekem idén augusztusban el kellett jönnöm a templomból, más feladatot kaptam. Örömmel emlékszem vissza az itt töltött két évre.

Ez idő alatt indítottunk egy szabadegyetemi sorozatot is, ahol az isteni és emberi élet védelmének gondolatát helyeztük az előadások középpontjába. A hit és az emberi tudás fényénél tiszteltünk minden hónap utolsó szombatján az Élet Úr előtt. Ha nem leszünk a közeljövőben Eucharisztia központúak (élet hordozók), akkor nincs jövője az Egyháznak – így fogalmaz Kellermayer Miklós sejt kutató, ez a nagyszerű tudós. Ő évek óta napi egy órát tölt el az Oltáriszentség előtt. Azért teszi ezt, hogy valóban Krisztus-hordozó legyen. Nagy hálával tartozom, hogy ezzel a „laikus”, tudós emberrel összehozott az Isten, aki talál időt magának, hogy minden nap egy órát tölthessen az Oltáriszentség előtt. Sokat tanultam tőle és erősödtem általa.

Sokszor említem a testvéreknek, hogy Isten a legnagyobb koerográfus. A mi esetünkben egy adakozó fiatalember és egy nagyszerű professzor képében visszavezetett bennünket az Eucharisztiahoz, az Élet forrásához. Ajánlom másoknak is, hogy füleljenek, figyeljenek, hátha mellettük is fel-tűnnek „jézusok”, akik segítenek nekünk megtalálni középpontjainkat.

Eucharisztikus példák

Rab Pál SJ.

Napoleon és a szentmise

Egy napon egy katonai nevelőiskolának a szabályait mutatták be Napoleonnak. Azonnal átlapozta és megállt annál a pontnál, amelyikben ezek voltak olvashatók: „Az intézet növendékei minden vasárnap és azonkívül a hét valamelyik napján szentmisén vesznek részt.”

A császár összeráncolta homlokát és toll után nyúlt. Sajátkezűen javította ki a szabályzatnak e pontját így: „Az intézet valamennyi növendéke mindennap szentmisét köteles hallgatni.”

Amikor már Szent Ilona-szigetén volt számkivetésben, mindennap szentisét hallgatott. Egyik este nála volt Montholon tábornok, öreinek egyike. Napoleon bocsánatot kért tőle, hogy még egy kis dolga van. Elmondta, hogy a másnapi szentmiséhez elő akarja készíteni a miseruhát és a kelyhet. Amikor észrevette, hogy szavain meglepődik a tábornok, így szólott hozzá:

Mikor még trónon ültem, vallástalan nép fölött uralkodtam és vallástalan vezetők vettek körül. Akkor engedtem az ő befolyásuknak és magam sem voltam vallásos. Ámde most miért kellene elrejtennem személyes meggyőződésemet? Úgy érzem, hogy szükségem van a szentmisére és mindennap részt is veszek rajta. Én nem kényszeríték senkit környezetemből, hogy velem tartson, de az, aki barátom, magától is megteszi ezt.

A fogoly pápa vigasztalója

1798-ban, amikor a franciák az olasz forradalmárokkal egyesülve fölkeltek a pápa ellen, fogságba ejtették VI. Piust.

Kocsira tették a pápát. Előbb Siennába, innét Firenzébe, majd pedig Valencébe, Dél-Franciaországba szállították. Az öreg és beteg Szentatya rengteteget szenvedett ezen az úton. A kísérő katonák bámulták, hogy mégis mindig nyugodt volt, az arca állandóan derült és mintha az egész úton imádkozott volna.

A pápa valóban imádkozott egész úton. A katonák ugyanis nem tudták, hogy a Szentatya az Oltáriszentségnek egy darabkáját kicsiny ezüst szelencében a nyakában hordja és egész nap arra gondolt, hogy megaláztatásában és szenvedésében nincs egyedül, mert társa az Úr Jézus Krisztus.

Könnyű fáradtság

Arsban a szent plébános úrnapi körmenetet tartott. A túlfeszített munka és a hosszú évek megtörték már erejét, pedig elég hosszú útszakaszon kellett

vinnie a nehéz monstranciát. Figyelmes hívei a körmenet végén a sekrestyében megkérdezték, nem fáradt-e el. „Hogyan fáradtam volna el, mikor azt vittem, aki engem hordoz!”

Miért nem tetszett fölébreszteni?

A Szentatya, XVI. Benedek pápa által meghirdetett papság évében nem akarom teljességgel körüljárni a kérdést: mit jelent a mi életünkben az Eucharisztia, az Oltáriszentség. Azt sem, hogy krisztusi papság nélkül nem volna ez a fizikai jelenléte föltámadt Megváltó Urunknak, hiszen papjainak kötelessége és kizárólagos képessége lehívni őt a bűnös földre az utolsóvacsorán elhangzott szavaival.

Minél többet elmélkedem az Eucharisziáról, annál inkább elcsodálkozom Jézus benne és általa megnyilvánuló végtelen szeretetén. Ámulatba ejt, milyen csodálatos módját találta ki drága Megváltónk, hogy messiási küldetése végrehajtása után is látható és kézzel fogható módon közünk maradjon. Így még nyilvánvalóbban teljesül a jövendölés: Emmánuel, vagyis velünk az Isten.

Az Eucharisztia meghatározó volt egész eddigi életemben. Hítüket élő szüleim karon ülő gyermekkoromtól vittek a templomba. Később sem küldtek oda, hanem együtt jártunk. Az oltár körül szolgálatot végző gyerekeket figyelve én is kedvet kaptam a ministráláshoz. Az adventi rorátékra való korai fölkelés sem okozott gondot. Egyszer azonban elaludtam. Mikor fölébredtem, ránéztem az órára: fél hét! Keservesen sírni kezdtem és édesanyamtól panaszosan kérdeztem: „Miért nem tetszett fölébreszteni?!” „Fiacskám, hiába szólítgattalak, olyan jól aludtál, nem volt szívem fölrázni” – válaszolta ő. „Se igenis, tessék engem fölébreszteni, mert a rorátén is mindig ministrálni akarok” – kértem böggve. Hát így vonzott már akkor az oltár lakója.

Máig hálás vagyok Jézusnak, hogy mindezidáig magánál tartott... Mert egy ministrálás alkalmával kaptam a papi hivatást a bennem megszólaló hang közvetítésével: „Sanyi, egyszer majd neked kell az oltár közepénél állnod, ahol most a plébános atya van, hogy bemutasd a szentmisét”. Mélyen a lelkembe vésődött az az ujjongó öröm, amely akkor erre a közlésre eltöltött: „Jaj, de jó lesz, igen, pap bácsi akarok leni én is” – hangzott a válaszom.

Így fölismert papi hivatásomhoz társult a szerzetesi és misszionáriusi is. Mert akkor már rendszeresen olvastam a Kis Hitterjesztő című missziós gyermek folyóiratot és eldöntöttem: ha már pap leszek, én is a négerek

vagy az indiánok között akarok az lenni. Így készültem én tízéves koromtól jövőendő, hármás, szent hivatásomra.

A hozzá való hűséget első szentáldozásomtól kezdve őrizte és táplálta bennem a rendszeres elsőpénteki szentgyónás és áldozás. A ministrálást is szívesen folytattam szegedi piarista gimnazistaként. Iskolába menet és hazafelé jöve pedig a jezsuita templomba tértem be szentséglátogatásra.

Tizenhat éves koromban lettem szeminarista, hogy hivatásomra a fölkészülést megkezdjem Ettől kezdve nyolc éven keresztül – előbb a kőszegi misszióházban, majd a szerzetesrendek felosztatás után a szegedi szemináriumban – már egy földel alatt lakhattam a szentségi Jézussal. Meg is látogattam többször napjában.

Pappá szentelésem után harminchat évig itthoni lelkipásztori szolgálat következett, mert a kommunista uralom miatt nem lehetett misszióba menni. De akkor is tudtam, ki a legmegbízhatóbb segítő barátom. Vele, a tabernákulum lakójával beszéltem meg, mit prédikálna ő helyettem a rám bízottaknak, tőle kértem tanácsot és vigaszt nehéz helyzetekben. Volt, amikor az egész éjszakát nála töltöttem.

Mindig tapasztalhattam segítségét, soha nem kellett csalódnom benne. Volt, amikor nála tett látogatásom alkalmával odasúgtam gyerekkoromban kapott hármás hivatásomra utalva: „Ugye, Jézusom, nem csaptál be engem, amikor szerzetesi és missziós hivatással is megajándékoztál? Mert szeretném még azokat is valóra váltani.”

Bizony, ezt a fohászatot is számon tartotta és teljesítette. Miután a szerzetesrendek újjászerveződhetek, végre én is kaphattam missziós kiküldetést. Micsoda elmondhatatlan boldogságot éreztem, mikor már Dél-Amerika földjén is bemutathattam a szentmisét és leszólíhattam Jézust azok közé, akik még nem ismerték őt, aki pedig nekik is megváltójuk és üdvözítőjük. Papi életem legkedvesebb szállása is az volt, amikor a Garuhapé-mi (guarani indián nyelven: kis telep) őserdei missziós állomáson a kápolna egyik sarkában, a tabernákulumtól két-három méterre lett az éjszakai nyughelyem. Lepihenéskor oda is súgtam neki: „Jézusom, hálásan köszönöm, hogy mint egykor szeretett tanítványod, János apostol, pihenőre térve most én is jószágos szívedre hajthatom fejemet”.

Milyen öröm és vigasz volt az embert próbáló kemény missziós szolgálat közepette, amikor ottani híveink szentmise után gyakran körülvettek és kibuggyant belőlük a gyönyörű vallomás: „Sándor atya, de szép szentmisénk volt!” De boldog lennék, ha a fehér keresztények is így értékelnék Urunk oltáráldozatát, köztünk való megjelenését!

Rendünk alapítóját, Szent Arnold atyánkat idézem: „Az Oltáriszentség a Szentháromság legsodálatosabb kegyelmi ajándéka. Isten velünk lakik! Nem látszatra, hanem teljes valóságában, sőt lelki táplálékul kínálja magát... Mennyei életnek kell annak lennie, amelyet mennyei eledellel táplálnak.”

Meggyőződéssel vallom: az örökkévaló élet sem lesz elég arra, hogy méltón hálát adjak mindazért a kegyelemért, amelyet az Eucharisztia és a papi rend szentsége által Isten árasztott rám.

P. Rostás Sándor SVD

(Világposta, A verbita misszós szerzetesek lapja, Újfolym V. évf. 3. sz.)

Ima a papokért

Uram, te azt mondtad, hogy küldesz munkásokat a szőlődbe. Ugyanakkor tudjuk, hogy a szabad akaratot te mindig figyelembe veszed. Azt is tudjuk, hogy kegyelmi ajándékaiddal kinek-kinek fel tudod hívni a figyelmét, például a papi hivatás választására, vagy annak megerősítésére.

Ezért most kérünk téged, mint az aratás Urát, hogy küld szőlődbe az arra alkalmas munkásokat, küld papjaidat, ébressz papi hivatásokat, hiszen pap nélkül nincs Egyház és jó pap nélkül eltévelyedik a nyáj.

Kérünk, Urunk, áraszd hathatós kegyelmedet Egyházadra, hogy püspökeink, papjaink és papnövedékeink

- elhiggyék, hogy az Oltáriszentségben valóságosan megjelenesz, és köztünk maradsz, és ez a hit, valamint a szentségimádásaikban lezajló beszélgetések irányítsák életüket;
- ne a saját karrierjüket építsék, hanem a hívek hitének építésével foglalkozzanak;
- ne engedjék az őket dicsérők hatására az önteltség elhatalmasodását, hanem rólad és a Szűzanyáról véve a példát, naponta gyakorolják az alázatot;
- ne saját okosságuk és ügyességük szerint cselekedjenek, hanem a te okosságodat és bölcsességedet továbbítsák a hívek felé, és ez vezérelje életüket is;
- ne az irigység és bizalmatlanság lelkületével közelítsenek a segíteni akarók felé, hanem az isteni gondviselésre hagyatkozó nyitottsággal fogadják a kisegítőket;
- ne a külsőségek szerint cselekedjenek, hanem engedjék, hogy szívük mélyén megszólalhass, tudjanak saját akaratukról lemondani, és csak neked engedelmeskedni;

- ne essenek rabul a finom ételek és a fogyasztói társadalom vonzásának, hanem tudják gyakorolni – a te segítségével – a mértékletességet és a rendszeres böjtöt, böjti felajánlást.

Tudjuk, hogy a papok is közülünk való emberek, és hogy a Sátán őket még erősebben csábítja fondorlataival, mert ha a pásztor eltéved, a nyáj is vele együtt tévelyeg. Ezért kérjük, add bőségesen áradva kegyelmedet püspökeinknek, papjainknak!

Hiszek egy Istenben...

Most segíts meg Mária...

Jánossy Gábor

Legalább egy Hiszekegy-et és egy Most segíts meg Mária-t imádkozzuk el naponta papjainkért! – a szerkesztő

A hit az Egyház ereje, amely nem inog meg a hamis istenségek fenyegetése ellenére sem

a pápa elmékedése a Közel-Kelettel foglalkozó püspöki szinódus első általános ülésén

Október 11-én, hétfőn délelőtt a Szentatya kötetlen beszédet intézett a szinódusi atyákhoz. Mint a zsinat megnyitáskor – pontosan 32 évvel ezelőtt, 1962. október 11-én – Boldog XXIII. János pápa, most XVI. Benedek ajánlotta Szűz Mária oltalmába a szinódust. A Szűzanyát ezen a napon, mint Isten Anyját, „Theotókos-t” – ünnepeljük – emlékeztetett rá a Szentatya, hangsúlyozva az Istenanyaság és az Egyház anyasága közötti szoros kapcsolatot. Mária annak az Anyja, aki azért jött el, hogy mindnyájunkat egyesítsen feltámadt Testében.

Utalva a Jelenések könyvére a pápa rámutatott: Krisztusnak szüntelenül meg kell születnie a világ számára. A mai történelem nagy hatalmai, a hamis istenek bukásra vannak ítélve. Ma névtelen tőkék teszik rabszolgává az embereket, névtelen hatalmak, amelyek felhasználják őket, kínoznak és ölnek. Pusztító erő képviselnek, amely fenyegeti a világot. Jelen van továbbá a terrorista ideológiák hatalma is. Ezek szerint Isten nevében kell erőszakot elkövetni, de hamis istenségekről van szó, amelyeket le kell leplezni. A pápa ezután a kábítószert „telhetetlen szörnyetegnek” nevezte, amely az egész világra kiterjeszti hatalmát. Ez szintén hamis istenség, amelynek el kell buknia. Csakúgy, mint a közvélemény által ma hirdetett életmód: már nem számít a házasság, a tisztaság többé nem jelent erényt. A Jelenések könyvének 12. fejezetére utalva, amelyben az asszony

és a sárkány küzdelméről van szó, a pápa elmondta: az uralkodó, magukat a világra erőszakkal rákényszerítő ideológiák istenségek, amelyeknek el kell bukniauk. Ezek az irányzatok arra törekednek, hogy elpusztítsák az Egyház hitét. Látszólag nincs helye a hitnek ezekkel az áramlatokkal szemben, amelyek úgy tüntetik fel magukat, mint kizárólagos, racionális életmódot.

Látjuk, hogy ma a klímaváltozás alapjaiban fenyegeti a földet, amely a mi magatartásunk következménye. Meginognak a külső alapok, mert bizonytalanok a belső, erkölcsi és vallási alapok. Meginog a hit, amelyből a helyes életmód fakad. Tudjuk, hogy a hit az alap. Végző fokon a föld alapjai nem inoghatnak meg, ha szilárd marad a hit, a valódi bölcsesség – mondta a szinódusi munkát megnyitó rögtönzött beszédében XVI. Benedek pápa.

Vatikáni Rádió, 2010. 10.11.

Miből áll Krisztus Király „hatalma”?

XVI. Benedek pápa vasárnapi Úrangyala imádsága

A Szentatya Krisztus Király ünnepén Jézus királyi mivoltáról elmélkedett. Beszédében kiemelte, hogy Jézus Krisztus királyi mivoltának középpontjában halálának és feltámadásának misztériuma áll. Isten Fiaként Jézus szabad akaratából adta át magát a szenvedésnek. A kereszt királyságának paradox jele. Önmagát feláldozva válik Jézus az egyetemes Királlyá, ahogy maga is kijelenti az apostoloknak megjelenve feltámadása után: „Én kaptam minden hatalmat mennyben és földön.” (Mt 28,18)

XVI. Benedek ezután feltette a kérdést: Miben áll Krisztus Király „hatalma”? Nem a királyok és a világ urainak hatalma ez, hanem az isteni hatalom arra, hogy örök életet adjon, megszabadítson a gonosztól, legyőzze a halál uralmát. A szeretet ereje ez, amely jót teremt a rosszból, meglágyítja a megkeményedett szívet, elhozza a békét a legelkeseredettebb konfliktusba, felgyújtja a reményt a legnagyobb sötétségben. Mindenkinek választania kell, kit akar követni. Istent vagy a gonoszt? Az igazságot vagy a hazugságot? Krisztust nem biztosítja a világ kritériumai szerinti sikert, de megadja a békét és az örömet, amelyet csak Tőle kaphatunk. Minden korban megmutatja ezt sok ember tapasztalatán keresztül, akik Krisztus, az igazság és az igazságosság nevében ellen tudtak állni a földi hatalom csábításának, vértanúságukkal megpecsételve hitüket. Beszéde végén a Szentatya Máriához fordult, hogy segítsen bennünket Jézus, a mi királyunk követésében, ahogy Mária is tette és abban, hogy tanúságot tegyünk Krisztusról egész létezésünkkel. *(Vatikáni Rádió, 2009.11.23.)*

Keresztény tanítás

Vajda József

Krisztus királyságának a gondolata

Munkácsy Mihály képe: Krisztus Pilátus előtt, olyan festmény, mintha valóban élő embereket ábrázolna. Nemcsak az embereket látjuk, hanem kiáltozásukat is halljuk. Jézust vádolják ellenségei a római helytartó előtt. Az egyik kiabálva mondja a vádat: „a Názáreti Jézus felforgató”. A másik a kitalált rágalmat üvölti: „azt mondotta, hogy nem kell adót fizetni a császárnak”. A harmadik egy veszedelmes vádat emleget: „azt mondta magáról, hogy ő a zsidók királya”.

Pilátus tisztázni akarta a vádat, elővezettette Jézust és megkérdezte tőle: „te vagy a zsidók királya?” – Jézus nem felelt azonnal, mert pontosabban akarta hallani a kérdést:

– Magadtól kérdezed ezt tőlem, vagy másoktól hallottad ezt?

A kérdés tisztázása után Jézus világos feleletet adott Pilátusnak:

– Nem vagyok király politikai értelemben. Ha azt kérdezed tőlem, király vagyok-e olyan értelemben, hogy sokan vannak, akik szeretnek engem, szavamat megtartják, engedelmeskednek nekem ... akkor „igen” kell válaszolnom. Ezekhez a gondolatokhoz Jézus még magyarázatot csatolt: az én országom nem e világból való. Ezt abból is láthatod, hogy senki fegyverrel nem harcol értem. Ha országom földi ország volna, híveim fegyverrel akadályoznák meg, hogy a zsidók kezére adj engem.

– Tehát király vagy te? – kérdezte Pilátus.

– Úgy igaz, ahogyan mondtad, király vagyok – felelte Jézus – és eljöttem erre a világra, hogy megmutassam az embereknek Istent és a természetfeletti világot. Aki készségesen meghallgat és elfogadja szavamat, az hívem és alattvalóm. Ezeknek a királya és parancsolója vagyok. Ez az én országom = a hívő emberek országa.

Krisztus Királysága a szentírásban

Izaiás próféta jövendölte Krisztusról, a Megváltóról, hogy hatalom lesz kezében ... Ő lesz az erős Isten ... a béke fejedelme. Olyan hatalmas lesz, hogy ajka leheletével megsemmisíti a bűnösöket, és az egyik tengertől a másikig fog uralkodni (9,6 ... 11,2-5).

A zsoltárok szerint neki hódolnak majd a föld királyai (71,9).

Az anyagi üdvözlet alkalmával is ezt halljuk: „neki adja az Úr atyjának, Dávidnak trónját és uralmának nem lesz soha vége” (Lk 1,33).

Natánáelnek is ez jutott eszébe, amikor Jézussal találkozott: „Te vagy Izrael királya” (Jn 1,49).

Jézus nem tiltakozott, amikor királynak emlegették őt, sőt ezt kifejezetten jóváhagyta (Lk 19,38). Azt mondotta, hogy ha az emberek nem kiáltoznak ezt, akkor a kövek szólalnának meg és ugyanezt mondanák. A kereszt feliratául is ez a szöveg került Jézus feje fölé: „A názáreti Jézus, a zsidók királya.”

Krisztus királysága és a földi hatalmasságok

Mindegy, hogy milyen hatalmasságról van szó: király, vagy császár – fáraó, vagy vezér – elnök, vagy kancellár ... Nem lehet közülük senkit Jézus Krisztussal összehasonlítani.

A hatalmasok között ismeretlen erények a jóság és szelídség. Ugyanakkor Jézusban a legnagyobb fokban megtalálhatók. Ezért mondta önmagáról: tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok! – A királyok és vezérek parancsolgatnak és kiszolgáltatják magukat. Jézus világosan megmondta: ő nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem azért, hogy ő szolgáljon és életét adja barátaiért. Azt is megmondta tanítványainak: aki a legnagyobb akar lenni közöttetek, az legyen a legkisebb és a többi szolgálja.

A mi életünkben az igazságosság erénye mindig sántít. Elfogultak vagyunk, ítéleteinkben, cselekedeteinkben részrehajlók. Ellenszenv, harag, gyűlölet, szenvedély befolyásol. – Jézus ezzel szemben mindig igazságos, még olyankor is, amikor mást vélnénk. Ismeritek a szőlőmunkásokról szóló példabeszédet, amikor a szőlősgazda minden munkásának megadta a kialakított napszámot ... azoknak is, akik kora reggeltől dolgoztak, azoknak is, akik csak egy órát dolgoztak szőlőjében. A méltatlankodásra a gazda magyarázta: senki nem vádolhat igazságtalansággal. Mindenki megkapta azt, amiben megalkudtunk ... azzal lehetne vádolni, hogy jó vagyok, mert azoknak is egész napszámot adok, akik csak rövid ideig dolgoztak. – A magyarázatot elfogadjuk ugyan, de megmarad bennünk a gondolat: talán mégsem volt egészen igazságos az a Jézus, aki mindenkinek meg akarja adni az örökélet jutalmát, aki rászolgál: annak is, aki kora ifjúságától kezdve istenes életet élt ... és annak is, aki az utolsó órákban tért Istenhez. – Tudomásul kell vennünk, hogy ez az igazságos Jézus ítélete: aki Istennek szolgál, az jutalmul kapja az örökéletet ... aki nem szolgál Istennek, igazságos büntetésül kapja a kárhozatot.

A világ hatalmasainak a jelszava: nincs irgalom! – Krisztus Király jelszava: megbocsátok! – Az irgalmas Krisztus mindenkinek megbocsát, aki bánja bűneit. Megbocsátott a mindenki által gyűlölt vámosnak ... a bűnös asszonynak ... a latornak a keresztfán ... Péternek, aki megtagadta ... a

hitetlen Tamásnak ... ellenségeinek is megbocsátott. Judásnak is megbocsátott volna, ha Judás megbánta volna árulását. – Nekünk is meg akar bocsátani az irgalmas Krisztus, akármilyen nagy bűneink volnának és még akkor is, ha életünk utolsó pillanatában kérnénk tőle bocsánatot.

A világ hatalmasaiban lassan kifejlődik egy mérhetetlen önzés. Jól élnek, gazdagodnak, gyarapodnak, kastélyokat és palotákat építenek; míg alattvalóiktól óriási áldozatokat követelnek, ők maguk élvezik a hatalom és gazdagság előnyeit – Krisztus Királyunk egész életében szegény volt és nem is akart gazdag lenni. Nem is szegény volt, hanem nyomorult ... gyakran a mindennapi kenyere sem volt meg. Azt mondta önmagáról: a madaraknak fészke van, a rókának oduja ... neki nincs hová fejét lehajtani. Az áldozatvállalásban is elől járt: bőjtölt, fáradt, szenvedett, vérrel verejtékezett, meghalt a keresztfán. Híveitől semmit nem kért, amiben példát nem mutatott volna. – Ezért mondhatta önmagáról: annak van a legnagyobb szeretete, aki életét adja barátaiért.

Krisztus Király kéri, legyünk hűséges hívei

Ebben az évszázadban a királyság gondolata elvesztette eredeti jelentését: összekapcsolódott az önkényeskedéssel, a hatalmi túlkapásokkal. A királyság eszméje politikai harcok gyújtópontjába került. A királyság gondolatáért lelkesedők száma nagyon megcsökkent, ellenzőinek a száma erősen megnövekedett.

Krisztus Királyságának a gondolata azonban ettől teljesen független és soha nem vesztheti el eredeti jelentését. Eredeti jelentését nemcsak azért nem vesztheti el, mert a szentírás kifejezetten így mondja: királyságának nem les soha vége. Eredeti jelentését azért sem vesztheti el Krisztus Királyságának a gondolata, mert független minden államformától, politikai hatalomtól. Jézus ezt így fejezte ki: „az én országom nem e világból való.”

Krisztus Királyságának az alapja az a végtelen megváltói szeretet, mellyel az embereket szereti. A szeretet hozta közénk erre a világra. Vállalta sorsunkat. Szünetelt, meghalt értünk. Velünk maradt Egyházában, velünk maradt az Oltáriszentségben. Amikor megtapasztaljuk ezt a szeretetet, kell, hogy viszonszeretettel támadjon lelkünkben ... és hűség!

Nehogy valaki eltévedjen ebben a pontban, Jézus megszabta a hűség mértékét. Azok híveim – mondta - , akik hallgatnak szavamra. Senki nem értheti rosszul a szavakat: Krisztus Király hívei vagyunk akkor, ha hallgatunk rá. Meghallgatjuk, mit mond nekünk ... mit kér tőlünk. Parancsait csalafintaság nélkül megtesszük. Nem lázadunk, nem morgunk, nem zúgolódunk ellene ... és az engedelmisséget soha nem tagadjuk meg tőle.

– Mit jelent ez gyakorlatilag a mindennapi életünkben? – Jézus Krisztus imádságot kér tőlem ... örömmel imádkozom. Szeretetet kér tőlem ... szeretni fogom embertársaimat, sőt ellenségeimet is. Azt kéri tőlem, hogy hagyjam el a bűnöket ... elhagyom a bűnöket. Lehetetlen lesz számomra a hazugság, a lopás, a paráznaság, a gyűlölködés ... lehetetlen lesz minden bűn. – Jézus azt kívánja tőlem, hogy szeressem őt, szeretni fogom mindennél és mindenkinél jobban. Krisztus azt kívánja tőlem, hogy ne csak én legyek hűséges híve, hanem más híveket is szerezzek neki ... megteszem. Rokonokat, ismerősöket, barátokat ráveszem arra, hogy ők is ismerjék el Krisztus Királyságát ... Ismerjék el, hogy Krisztus parancsolhat, a mi kötelességünk pedig az engedelmisség.

Befejezésül álljanak a költő szavai (Harsányi Lajos):
Krisztusunk nagy Király, üdvözlégy ezerszer, százezerszer,
Téged áld és imád, hódolva néz reád minden ember.
A négy égtáj, a csillagok, mennyben lakó angyalok
Hódolnak, imádnak, uruknak vallanak Krisztus Király.

Legyünk elég alázatosak!

XVI. Benedek pápa beszéde a teológusokhoz

Az igazi teológus nem enged annak a kísértésnek, hogy saját értelmét Isten misztériumának mértékével mérje. Ezzel szemben tudatában van saját korlátainak, mint sok nagy szent, akit egyben a hit nagy mestereinek ismerünk el – ezek voltak a pápa homíliájának főbb gondolatai.

XVI. Benedek a következő kérdésekkel vezette be szentbeszédét: Mi a teológia? Kik vagyunk mi, teológusok? Hogyan lehet jól művelni a teológiát? Az Úr dicsóítja az Atyát, mert elrejtette a bölcsék, a tudósok elől a Fiú nagy misztériumát, a Szentháromság, a kriszológia nagy misztériumát. A kicsinyeknek nyilatkoztatta ki magát, akik nem rendelkeznek nagy kultúrával, nem műveltek. Jézus születésekor a Napkeleti Bölcsék megkérdezik az illetékeseket, vagyis az írástudókat, az ezegétákat, hogy hol születik az Üdvözítő, Izrael Királya? Az írástudók tudják a választ: a Messiás Betlehemben születik. Ugyanakkor nem érzik szükségét annak, hogy elmenjenek és megismerjék az újszülöttet. Számukra elvont tudásról van szó, amely nem érinti életüket, nem alakítja azt át.

Az Úr nyilvános működése során ugyanezt tapasztaljuk – folytatta homíliájában XVI. Benedek. Felfoghatatlan a tudósok, a műveltek számára, hogy ez a Galileából származó férfi, aki nem végzett tanulmányokat,

valóban Isten fia lehet. Elfogadhatatlan számukra, hogy az egyetlen nagy Isten, a mennyek és földök Istene valóban jelen lehet ebben az emberben. A bölcsek tudnak mindent, ismerik Izajás próféta jóvendőléseit, de a misztérium rejtve marad előttük. A kicsinyek számára nyilatkoztatja ki magát Isten, kezdve a Szűzanyától a halászosokig. Ők tudják, csakúgy, mint a Kereszt tövében álló római katona, hogy Jézus az Isten Fia.

Jézus életének alapvető tényei nem pusztán a múlthoz tartoznak. Jelen vannak különféle módon minden nemzedék életében. Így van ez korunkban is, az utóbbi kétszáz évben is ezt figyelhetjük meg. Vannak bölcsek, nagy szakértők, a hit nagy mesterei, teológusok, akik annyi mindent tanítottak nekünk. Behatoltak a Szentírás, az üdvtörténet legmélyebb részleteibe. De nem vették észre magát a misztériumot, amely a tanítás középpontja: Jézus valóban Isten Fia volt és ez a Szentháromságos Isten belépett történelmünkbe egy adott pillanatban hozzánk hasonló emberré vált.

Felmerül a kérdés: a kereszténység vajon az ostobák, a kultúra, képzettség nélküli személyek vallása-e? Kialszik-e ott a hit, ahol felébred az értelem?

A pápa szigorú a tudósokkal, akik olyan módszert alkalmaznak, amely nem ad helyet Istennek. Még szigorúbb azzal a teológiával, amely gúzsba köti az istenit. „A Szentírás vizeiben olyan hálóval halásznak, amely csak bizonyos méretű halakat enged át. Ami ezen a méreten túlmutat, az nem fér bele a hálóba, tehát nem létezik” – mondta homíliájában a pápa. Így Jézus, az emberré vált Fiú nagy misztériuma történelmi Jézussá törpül. Valójában egy tragikus személy, egy test nélküli kísértet, olyan valaki, aki bent maradt a sírboltban, teste tönkrement, valójában meghalt. Az egyház története azonban gazdag olyan férfiakban és nőkben, akik elismerik saját kicsinységüket Isten nagyságával szemben. Képesek az alázatra és arra, hogy ezáltal eljussanak az igazságra.

Korunkban is vannak kicsinyek, akik felismerték Jézust: Bernadette Soubirous, Lisieux-i Szent Teréz, Szent Bakhita nővér, Boldog Teréz anya, Szent Damian de Veuster. Ők segítenek hozzá, hogy hiteles teológusok legyünk, akik hirdethetik Isten misztériumát, mert az megérintette őket szívük legmélyén.

Ez történt Saullal is a damaszkuszi úton. A Feltámadt Krisztus megérintette szívét. Pál megvakult, de valójában ekkor lát igazán. A művelt férfi egészen kicsiny lesz és látja, hogy Isten bölcsessége nagyobb minden emberi tudást összevéve.

Vatikáni Rádió, 2009.12.01.

Akinek van, még kap

„Senki sem gyűjt világot azért, hogy befödje valami edényfélével, vagy hogy az ágy alá tegye. Inkább a tartóra teszi, hogy aki csak belép, lássa világát. Mert semmi sincs úgy elrejtve, hogy elő ne kerülne és nincs titok, ami ki ne tudódna, és nyilvánosságra ne kerülne. Vigyázzatok, hogyan hallgatjátok. Mert akinek van, még kap hozzá, akinek pedig nincs, attól még azt is elveszik, amiről azt véli, hogy az övé.” (Lk 8,16-18)

Érdekes erről az utolsó mondatról egy kicsit elgondolkodni. Ki az, aki még kap, és ki az, akitől még azt is elveszik, amit magáénak hitt.

Ez első ránézésre nagyon igazságtalannak látszik. Igazságtalannak tűnik, hogy akinek már van, az még kap, és pláne az igazságtalannak tűnik, hogy akinek egy kevés van, attól még azt is elveszik, amije van. Ez első olvasásra nem egyezik a szeretet parancsával. Annak ellentétéként tűnik fel. Éppen ezért kicsi mélyebbre kell gondolnunk.

Ha a gyakorlati életünkre vetítjük ezeket a gondolatokat, akkor egy kicsit világosabb lesz előttünk ez az összefüggés. Mert aki nap mint nap megéli hitét, vagyis úgy él, ahogy egy kereszténynek kellene – azaz minden nap töltekezik az evangéliummal és imádságaival –, annak a hite természetesen növekszik, vagyis annak nap mint nap adnak kegyelmet. Ő az, aki érdemben folyamatosan tud világítani, és nem kell félnie attól, hogy kiderülnek dolgai.

A másik embertípus, akik közé úgy tűnik ma sokkal többen tartoznak, azok, akik nem olvassák, vagy a szentmisén, esetleg a rádióban nem hallgatják naponként az evangéliumot, és nem imádkoznak rendszeresen, azok hite teljesen reálisan nem fog erősödni. Azoktól természetes, hogy elveszik azt is, amiről azt hiszik, hogy az övék. Hiszen e világ forgataga, csábításai szép lassan eltávolítják a mély hittől. Egy idő után már csak azt hiszik magukról, hogy hisznek, de a cselekedeteik, az életvitelük már nem igazán arról tanúskodnak.

Érdemes elgondolkodnunk, hogy melyik csoporthoz tartozunk, illetve hogy melyik csoporthoz szeretnénk tartozni, és ehhez mit kell megcselekednünk. Mert ugyan meg kell érte komolyan dolgozni, de mégis sokkal jobb a kegyelmi ajándékokban növekedők körébe tartoznunk, mint a kiüresedők közé.

Jánossy Gábor

Máriával szemlélni Krisztust

II. János Pál megnyilatkozásai

Egy arc, mely ragyog, mint a Nap

„Elváltozott előttük, arca ragyogott, mint a Nap” (Mt 17,2). Krisztus színváltozásának evangéliumi jelenete, melyben a három apostolt, Pétert, Jakobot és Jánost magával ragadja a Megváltó szépsége, úgy tekinthető, mint a keresztény szemlélődés képe. Krisztus arcára szegezni a tekintetet, fölsmerni a misztériumot emberségének mindennapos és fájdalmas útján, s végül meglátni az isteni ragyogást, mely véglegesen az Atya jobbján megdicsőült Föltámadottban nyilvánul meg, Krisztus minden tanítványának feladata, tehát a miénk is. Miközben ezt az arcot szemléljük, kitarulunk a szentháromságos élet misztériumának befogadására, hogy mindig újra megtapasztaljuk az Atya szeretetét, és örvendjünk a Szentlélek örömeivel. Így valósul meg számunkra is Szent Pál szava: „Mi pedig mindnyájan, akik földetlen arccal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét, a dicsőségben fokról fokra hozzá hasonlóvá változunk át az Úr Lelke által” (2Kor 3,18).

Mária, a szemlélődés mintaképe

Máriában a Krisztus-szemlélés fölülmúlhatatlan mintaképét kapjuk. A Fiú arca különös jogcímen tartozik hozzá. Az Ő szíve alatt formálódott, emberileg hasonló lett hozzá, ami kétségtelenül még nagyobb lelki bensőséget is jelent. Senki sem hasonlítható Máriához abban, ahogy állandóan szemlélte Krisztus arcát. Lelki szemei már az angyali üdvözlétkor rászégeződtek, amikor a Szentlélektől foganta őt; s a következő hónapokban kezdte érezni jelenlétét, és elképzelni arcvonásait. S mikor végre Betlehemben világra hozta, testi szemeivel is megpillanthatta a Fiú arcát, miközben bepólyálta és jászolba fektette (vö. Lk 2,7)

Ettől kezdve tekintete, mely mindig imádó csodálattal volt tele, nem szakadt el tőle. Tekintete olykor kérdő volt, mint amikor a templomban megtalálta őt: „Fiam, miért tetted ezt velünk?” (Lk 2,48); tekintete mindig átható és képes olvasni Jézus bensejében, annyira, hogy fölfogja rejtett gondolatait és megérti döntéseit, mint Kánában (vö. Jn 2,5); máskor ez a tekintet nagyon fájdalmas, főként a kereszt alatt, ahol bizonyos értelemben ’a szülő’ tekintete lesz, hiszen Mária nem csupán osztozik az Egyszülött szenvedésében és halálában, hanem a szeretett tanítvány személyében elfogadja a rábízott új fiút is (vö. Jn 19,26-27); ez a tekintet Húsvét reggelén a föltámadás örömetől ragyog és Pünkösdkor a Szentlélek kiáradásától lángol (vö. ApCsel 1,14).

Angyalszárnyas Karácsony

Vajda Julianna

A valódi ünnepek angyalszárnyon suhannak be otthonainkba, még ajtót, ablakot sem kell nyitni számukra, olyan halkán, szinte észrevétlenül érkeznek, és aztán, ha a házigazdát nem találják otthon, még csöndesebben, minden feltűnés nélkül távoznak. A szárnyak gazdái, az angyalok pedig szemüket pillanat alatt elhomályosító könnycseppet titkon letörlik, nem mással, mint angyalszárnyuk fehér tollával. Nem maguk miatt buggyan ki könnyük, hanem az otthonától távollévő házigazda szegénységén sírnak, szomorkodnak. Komolyan lehet venni az angyalszárnyon besuhanó, majd elsuhanó ünnepeket? Egyébként, ha ilyen maradiak az angyalok, és ilyen ódsi utazási módot választanak maguknak, ugyan minek törődjön velük a zsebtelefonos, modern ember, aki bevásárlóközpontokban tölti ünnepeit.

A karácsony a titkok titka, ünnepek ünnepe már itt verdes szárnyaival otthonaink előtt. Nem harsogva, fanfár-hangok között érkezik, nem valamilyen lépcsősoron aláereszkedik, mint a hamis csillagok a színpad világában; hanem valami derengeni kezd a sötétben, kicsiny fény, imbolyogva, mintha pástorok tűzgyújtási kísérlete lenne a betlehemi pusztában, vagy halovány mécses rőt izzása a betlehemi barlangban. Aztán kopogtatás nélkül az otthonunkban terem, mert minden évben karácsony van, akár elfogadják az ott élők a születés csodáját-ünnepét, akár elvetik azt. Van, létezik azonban olyan ajtó-ablak, amelyet bizony ki kell nyitni, nagyra-tágasra, sőt mi több, az ablak gazdájának oda kell állnia és hívogatnia a vendégségbe érkező ünnepet, meg az angyalszárnyas ünnep igazi ünnepeltjét, a Gyermekeket. Ez az ajtó-ablak az emberszív ajtaja-ablaka, mert ennek az elreteszeléséhez, értenek leginkább és legtöbben. A pókháló is benövi sokszor ezeket a szívbeli ajtókat-ablakokat, a rozsdá pedig fölöttébb szereti, ha a sarokvasakon, ajtó és ablakpántokon nem háborgatják. Mindenkinek megvan szíve pókhálója, kedvenc rozsdafajtája. Szíve-joga, mondják rá a közömbösek. Igen ám, de ha ez a fajta pókháló meg rozsdá még inkább terjed, mint az igazi? Mások szívének ajtaját meg ablakát is pókhálóssá, rozsdássá, magyarán: piszkossá, nyithatatlaná teszi; akkor hiába érkezett el az ünnep – karácsony fenyő-illattal és harangszóval, gyertyafénnyel és szeretettel – angyalszárnyakon, csak tétovázik, aztán továbbáll. De akkor se vesz maradandó szállást, ha minden tárva-nyitva, csak éppen a házigazda nincs otthon, mert nem is tud otthon lenni, nincs is igazi otthona. Angyalszárnyú, szép karácsony, te, aki elérkezel, akár várunk, akár nem, légy megértő: segíts, hogy otthon legyünk

szívünk tűzhelye mellett és merészen kinyissuk az ajtót-ablakot, hogy könnyen beférhess, és szívesen maradj. Hiszen veled érkezik ő, aki még nálad is megértőbb, a Gyermekek Betlehemből.

Boldog Chiara Luce életszentsége

Angelo Amato érsek, a Szentté avatási Kongregáció prefektusa szeptember 25-én az oltár dicsőségére emelte a 19 éves korában elhunyt olasz lányt, Chiara Badano-t.

Chiara 1971. október 29-én született a ligúriai Sassello helységben, katolikus családban. Már kiskorában kitűnt az idősek, a betegek és szegények iránti szeretetével. Különös helyet foglaltak el szívében az afrikai gyermekek. Úgy tervezte, hogy ha felnőtt, orvos lesz, hogy Afrikában gyógyíthassa őket. Szüleitől mélyreható katolikus nevelést kapott. Már kislányként felnőtt, érett hittel rendelkezett, engedelmesen elfogadta Isten rá vonatkozó tervét. Elsőáldozásakor egy evangéliumos könyvet kapott ajándékba, amelyet csodálatos, rendkívüli üzenetet tartalmazó könyvnek tartott. Kilenc éves korában lépett be a Fokoláre mozgalom „új nemzedék”, ún. „Gen” csoportjába. Mély barátság fűzte Chiara Lubich-hoz, a mozgalom alapítónőjéhez, akivel sűrűn levelezett. Középiskolai tanulmányait a savonai gimnáziumban kezdte meg, de 16 éves korában már jelentkeztek súlyos betegsége, a csontrák jelei, amelynek következtében megbénult. Számos sikertelen műtétet hajtottak rajta végre. A halálát megelőző három év kimondhatatlan szenvedései alkalmat adtak Chiara számára, hogy tanúságot tegyen az isteni erényekről, amelyeket már gyermekkorától kezdve ápolt szívében. Teljesen átadta magát Isten akaratának, derűsen élte meg betegségét. Isten és testvérei iránti sugárzó szeretete nagy hatással volt környezetére. 1990. október 7-én, Rózsafüzér királynője liturgikus emléknapján adta vissza lelkét Teremtőjének. Halála után Afrikának szóló projektjét barátai és mindazok folytatták, akik spiritualitásából merítettek. Beninben két fontos kezdeményezése valósult meg: egy kút és egy orvosi rendelő Cotonou egyházmegyében, valamint egy épületegyüttes a nyugat-afrikai ország egyik legfontosabb városában, Bohicon-ban. Ez otthont ad árva gyermekeknek, tantermek és egy kápolna tartozik hozzá: a világon az első templom, amely Boldog Chiara Luce nevét viseli.

Chiara névrokonától, a Fokoláre mozgalom alapítónőjétől kapta a Luce nevet, amely így Világos Fényt jelent, és valóban, a név jól tükrözte az új boldog életszentségtől átítatott lényét: a legnagyobb sötétségben, a szenvedés

legnagyobb megpróbáltatásai közepette is világosságot gyűjtött környezetében, mivel Isten szeretetét hordozta magában és adta tovább társainak.

Chiara Luce életszentségének híre hamar elterjedt Olaszország határain túlra is. Boldoggá avatási eljárását 1999. június 11-én, Jézus Szentséges Szíve ünnepén kezdték meg Acqui egyházmegyéjében. 72 tanút hallgattak meg. 2008. július 3-án a Szentatya engedélyezte José Saraiva Martins bíborosnak, a Szentté avatási Kongregáció akkori prefektusának, hogy kihirdesse a dekrétumot Isten szolgálója, Chiara Luce keresztény erényeiről. Ettől kezdve már kijárt neki a tiszteletre méltó jelző.

XVI. Benedek pápa 2009. december 19-én írta alá azt a dekrétumot, amely elismeri a boldoggá avatáshoz szükséges csodát, egy Chiara Luce közbenjárásának tulajdonított, orvosilag megmagyarázhatatlan gyógyulást, amely Triesztben történt. Az ünnepélyes boldoggá avatási szertartásra szeptember 25-én, szombaton délután négy órakor került sor a római Isteni Szeretet Szűzanya kegyhelyen. A szentmise főcelebránsa Angelo Amato érsek, a Szentté avatási Kongregáció prefektusa volt. Homíliájában rámutatott: nem lehetett volna megfelelőbb helyet találni Chiara boldoggá avatásához, hiszen fiatal szívét teljesen magával ragadta az isteni szeretet. Minden Mária kegyhely egyben Mária háza, a mennyország egyfajta előszobája, mert megnyitja értelmünket és szívünket a Jézussal és Máriával való találkozásnak. Chiara, amikor 1990. október 7-én, Rózsafüzér királynője liturgikus ünnepén elhunyt, ezt suttogetta földi édesanyjának: „Légy boldog, mert én is az vagyok”.

A mennyországban, Isten házában Mária tárt karokkal fogadta szeretett lányát, aki annyira szerette Jézust és olyan sokat szenvedett a magára hagyatott keresztre feszített Úrral.

Chiara, a kristálytiszt szívű lány Istenben talált menedéket és vigasztalást. Szó szerint megélte az evangéliumot, és két kézzel szórta a szeretet ajándékait környezetében. Életét, amely emberileg a Kálváriára tartó végtelenül fájdalmas meredek út volt, nagy szeretete ragyogóan átalakította, mintegy a Tábor-hegyen történt Urunk színeváltozásához hasonlóan. Chiara már kiskorától kezdve minden szegényben, kitaszítottban Jézust látta. Karitatív tetteivel konkrét segítséget nyújtott a benini kút megépítéséhez: egymillió háromszázezer lírát, megtakarított pénzét adta oda, mondván, hogy „nekem úgy sincs rá szükségem”.

A látszólag törékeny kislány alapján véve erős jellemű felnőtt nő volt. Halálos ágyán szaruhártyáját ajándékozta oda két fiatalnak, akik ma neki köszönhetően látnak. Ez volt ugyanis egyetlen testrésze, amelyet nem támadott meg rendkívül agresszív betegsége.

Chiara szívében tengernyi volt a szeretet – mondta homíliájában Amato érsek. Betegen is gyakran mondta: „Most már semmim sem egészséges, de szívemmel még mindig tudok szeretni”.

„Természetellenes, rendkívüli, hihetetlen” – ezekkel a jelzőkkel illeték kezelő orvosai Chiara derűs lelkiállapotát, erejét a halálos betegséggel szemben. Valóban természetfeletti volt magatartása, mivel az isteni kegyelemből, a végtelen hitből és a hősiességéből táplálkozott.

Az egyház most hálát ad a Szentháromságos Istennek Boldog Chiara Luce szeretetért és jóságáért. A modern, sportkedvelő, pozitívan gondolkozó lány az optimizmus és a remény üzenetét hirdeti nekünk. Ma is vannak erényes fiatalok, akik értékes életet élnek a családban, az iskolában, a társadalomban.

Az új boldog Jézus misszionáriusa, az evangélium apostola volt, aki arra ösztönöz bennünket, hogy ismét találjunk rá a hit frissességére és lelkesedésére. Mindenki megkapta a megfelelő kegyelmet ahhoz, hogy szent legyen – mondta végül homíliájában Amato érsek. Köszönetet mondott XVI. Benedek pápának az új boldog ajándékáért. Ez konkrét jele annak, hogy a pápa bizalmat érez a fiatalok iránt és nagyra becsüli őket, bennük pillantja meg az egyház fiatal és szent arcát. (vm)

Interjú

Perlaki Flórián atya vezetésével 100 fős imacsoport érkezett Rómába a boldoggá avatási szertartásra., aki az alábbiakat nyilatkozta a Vatikáni Rádióban:

Atya mit jelent egy fiatal lány életszentsége a mai ember számára, hiszen nehezen tudjuk elfogadni a halál tényét, különösen akkor, ha egy fiatal életéről van szó?

Minden kor keresztényre számára érvényes a felhívás, hogy szentek legyetek, mert én szent vagyok – ahogy Jézus mondja, ill. azt, hogy legyetek tökéletesek, mint az én Mennyei Atyám is tökéletes. A program tehát mindenki számára érvényes. Ugyanakkor a hagyományos formák, az életszentség hagyományos formái nem vonzóak, a keresztény emberek számára sem sokszor, de különösen nem a fiatalok számára. Mert a fiatalok azt érzik, hogy ők nem akarnak a világtól elzárva élni. Nagy bójtók, meg extázis meg csodák világában, szeretnének a fiatalok között maradni és együtt a többiekkel való közösségben tökéletessé válni – erre viszont nagyon meg van az igény. Ezért nagyon nagy szükség van olyan példákra fiatalokra különösképpen, akik ezt az életformát élik meg, tehát egy olyan példaképet, amely

az ő számukra vonzó is, meg ráadásul követhető, mert hiszen ez is nagyon lényeges, hogy egy mai keresztény, pláne egy fiatal nem érzi, hogy van lehetőség az életszentségre, amúgy a tökéletes életre valójában igen. Chiara Luce Badano pontosan egy ilyen példa, aki követhető a fiatalok számára, mert hiszen sportolt, a fiatalok életében teljes mértékkel részt vett. Azt az életet élte, amit a mai fiatal. Társaságban nagyon otthon volt, nagyon sok barátja volt, az életöröm sugárzott róla, és az ő élete olyan, mely követhető és vonzó is, mert a barátaival együtt valójában egy közösségi úton haladt, ahol a fiatalok, a többiek nagyon sokat segítettek őt, és ő is nagyon sok segítséget nyújtott – tudatosan is persze – a többi fiatalnak. Adott esetben a kisebbekkel is nagyon tudatosan törődve. Ez a közösségi életszentség, ez az amit ő élt, és ez mindenképpen nagyon vonzó. A betegsége volt egy olyan lehetőség, ahol kimutathatta, hogy ő egy olyan radikálisan komolyan veszi mindazt, amit érte gondoltak. És ezt sem egyedül élte meg, hanem az utolsó pillanatig folyamatosan látogatták a barátai, nagyon-nagyon sokan fiatalok arról nem beszélve, hogy messze-messze terjedt a hatása. Hiszen a mai modern technikai eszközök által is az élete – most látjuk – mennyire ment tovább. Ezer módon közvetítették az ő életét: színdarabbal, dalokkal és musical-ekkel. Tehát nagyon-nagyon népszerű volt. És pontosan a betegsége az, ami nagy pecsétet tett minderre, hiszen nagyon komoly szenvedések útján járt már az élete végén, de ő mindig tudatosan a szeretetben akart maradni. Engem személyesen is nagyon megrázott, amikor mondta édesanyjának kvázi utolsó szavaiként, hogy Anyukám te légy boldog, mert én nagyon boldog vagyok! Ennek az életformának a hatása nyilván nagyon messze kihatott. Csak egyet idéznék. Például Panamában az oktatási miniszter mikor megismerte ezt az életet, Luce Bagano életét, amikor azt mondta, hogy ezt minél több fiatallal meg kell ismertetni, és a lehető legtöbb iskolából és egyetemről össze akarják hívni a fiatalokat, hogy ezzel az élettel, ezzel az életformával megismerkedjenek. Most, október 15-ére terveznek egy ilyen nagy találkozót.

A fiataloknak nagy szükségük van egy ilyen életszentség felmutatására, és Luce Badano Isten segítségével azt érzem, hogy nagyon megfelel ennek és nagyon nagy hatása van. Nem véletlen, hogy negyven országból vagyunk most is itt Rómában. Például Indonéziában, muzulmán többségű országban is az ő életpéldáját adják tovább a fiatalok, olyan területen is, ahol a kereszténység üzenete nem nagyon jut el.

Sok hasonlóság van Isten szolgája, Kaszap István és Chiara Luce Badano között. Hiszen Kaszap István is sportoló volt, és halálakor ő is azzal

bátorította a környezetét, hogy ne sírjatok mert én Jézushoz megyek, és örömteli ünnep neki a mennyei születésnapja.

Kaszap István radikalitása egészen hasonló Chiara Luce Badanoéhoz. Kicsit azt érzem, hogy szükség van előfutárookra, míg aztán beérik egy gondolat. Mert Kaszap István fiatalságával, sportosságával nagyon előremutató jel volt. De meg kellett érnie a világnak a II. Vatikáni Zsinat hatása is kellett, hogy ez igazán széles körben kiterjedjen. És kicsit azt érzem, hogy Kaszap István előfutára volt ennek a boldoggá avatásnak.

Chiara Luce-től azt tanultam, ahogy egy kicsit megismertem az életét, nekem az volt fontos benne, hogy rájöttem, hogy nekem is lehetséges az, hogy szentté válja, hogy ez nem egy olyan elveszett ötlet, mint ahogy például Szent Ferenc szentté válhatott. A mai világban is ez lehetséges, a mai világban is vannak szentek, sőt fiatalok is válnak szentté akik a mai világban élnek. Ami nekem még nagyon fontos, amit megtanultam tőle, és ezt szeretném továbbra is előre vinni, hogy a minap hallottam, hogy az a legnagyobb ajándék Jézus számára, hogy ha a szomorúságunkat fel tudjuk neki ajánlani. És Chia Luce-től pedig ezt tanultam, amikor ott volt benne ez a nagy fájdalom, képes volt arra, hogy a szomorúságát felajánlja, és mindenkire csak mosolygott. Persze nagyon fontos, hogy minden pillanatot jól tudjunk megélni, örömmel.

Sipos Andrea

Számomra is hasonlóan vonzó az életszentség gondolata. Én emlékszem úgy fiatalabb koromból, hogy nagyon azt gondoltam régen, hogy akik így távol vannak, nagyon kevesen vannak, egy könyvbe belefér az összesnek az élete (a Szentek Életébe), és hát nekünk pedig elég, ha úgy becsusszanunk a tisztító tűzbe. Akkor gondoltam is erre, hogy elég csak úgy egy középszerű utat megcélozni. Aztán szépen, lassan sikerült eljutom oda, hogy bizony mi is a legszebb dologra vagyunk hívva, és hogy szentté válni az nem egy olyan dolog, hogy olyan rendkívüli dolgokat kell véghez vinnünk. Vagy alapítanunk kell valamit, vagy mindenáron olyan valamit kell csinálnunk, amire emberileg is nagyon-nagyon emlékezni fognak. Hanem csak minden pillanatban szeretetben, minden pillanatban Isten akaratát követve kell élnünk Chiara Luce élete valahogy pont erre példa nekem. És ha mi azt érezzük, hogy egy közösségben segítve, vagy pedig csak minden pillanatunka szeretetben élve Isten akaratát követve élünk, akkor bizony szentté fogunk válni. Ez nekem egy olyan felfedezés volt, amelyre – ki merem mondani – hogy ő tanított meg. Ez nagyon sokat segített nekem. Amikor itt részle-

tesebben hallottam arról, hogy ő igen nagy szenvedéseken ment át a halála előtt, az pedig számomra olyan, hogy belegondoltam, hogy könnyen lehet, hogy egyszer majd nekem is ilyeneken kell majd átmenni. Nem biztos, hogy ilyen fiatalon, lehet, hogy idősebb korban, de elég valószínű, hogy valamikor majd át kell mennem ilyeneken és kérem a közbenjárását már, hogy majd akkor én is ugyanígy fel tudjam ajánlani őket.

Nagy Márton

Chiara Lubic adta a neve Chiara Luce-nak, ami a fénysugárra utal. Valóban profétai volt ez a névadás, hiszen Chiara Luce életszentsége azóta a világban mindenütt felragyog.

Chiara Luce-t azt hiszem a világban mindenütt ismerik, pontosan amiatt, mert abban a karizmában, ami Chiara Lubic-től született, ebben a karizmában sikerült eljutnia az életszentségnek egy olyan fokára, amire mi mindannyian törekszünk. Ami engem nagyon megfogott az ő életében, és talán sokunkat a mozzalomban megfogott, az az, hogy neki sikerült az, amire mi törekszünk, hogy hallgatni azt a hangot, a Szentlélek hangját belül, a benne megszólaló Istent, és hallgatni azt az Istent, aki köztünk van, aki köztünk szólal meg. Ugye Jézus mondta, hogy ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben ott vagyok közöttük. Én úgy érzem, hogy neki sikerült eközött a két pólus között megélnie az Istennel való kapcsolatot. A benne lévő Isten és a köztünk lévő Jézussal való kapcsolatot. És ezért érezzük példaképnek, mert egy kicsit előfutának vagy útmutatónak látjuk abban, hogy egy közösségben hogyan tudunk szentté válni együtt, egymást segítve. És a többi országban is, ahogy az atya is mondta, hogy ő valóban példakép minden olyan ember számára, aki szeretné közösségben is megélni az Isten felé haladást, akár más valláshoz tartozva is.

Bakacsi Viktória

Vatikáni Rádió, 2010.09.27.

Karácsony éjjelén

Királynőm, irgalmasság Anyja, te aki ezen a karácsony éjjelen világra szüled a Megváltót, járj közben értem a te dicsőséges egyszülött Fiadnál: anyai szeretettedben hallgasd meg imádságomat! Rettegek, hogy Fiadnál tetszésre nem találok, de mert teáltalad jelent meg a világban, ó Királynőm, bizonyára késlekedés nélkül megkönyörül rajtam.

Szent Odeo (+942)

Boldog Chiara Luce Badano és Páli Szent Vince a boldogsághoz vezető szeretet példaképei

XVI. Benedek pápa vasárnap délben a Castel Gandolfo-i Apostoli Palota belső udvarában köszöntötte a zarándokokat, akiknek az evangéliumi részletből, vagyis a Lázárról szóló példabeszédből kiindulva a szombaton boldoggá avatott olasz lányról, Chiara Luce Badanóról, és a 350 évvel ezelőtt elhunyt Páli Szent Vince alakjáról mondta el gondolatait. A Szentatya a hagyománynak megfelelően a hívekkel elimádkozta az Úrangyala imádságát, amelyet az idén utolsó alkalommal tett meg Castel Gandolfo-ban, ugyanis csütörtökön visszatér a Vatikánba.

A Lázárról szóló példabeszéd két fontos dolgot közöl – magyarázta a Szentatya: az egyik, hogy Isten szereti a szegényeket és megvigasztalja őket a megaláztatásokkor, a másik, hogy sorsunk és örök életünk viselkedésünktől, döntéseinktől függ. Az Isten által kijelölt út a szeretet útja, amely Krisztus szeretetében az embertársak szolgálatában nyilvánul meg. Az egyháztörténelem kétezer éve folyamán számos szent életútja tükrözi ezt: Páli Szent Vince az 1600-as évek Franciaországában útjára indította a „Szeretet Leányai” Kongregációt, az első olyan női közösséget, amely a „világban”, az emberek között teljesíti szolgálatát a betegek, szükségét szenvedők ellátásával.

Boldog Chiara Luce Badano, a fiatalon elhunyt olasz leány pedig napjainkban tett tanúságot arról, hogy mit is jelent valóban kereszténynek lenni. „Adjunk hálát Istennek, mert ahogy Chiara is megmutatta számunkra: Isten szeretete erősebb a rossznál és a halálnál. Köszönjük meg a Szűzanyának, hogy a fiatalokat még a legnagyobb kihívásokon keresztül is Jézushoz, az élet szépségének felfedezéséhez vezeti” – mondta XVI. Benedek pápa vasárnapi gondolataiban.

Chiara Luce Badanót szeptember 25-én, szombaton avatták boldoggá a Rómához közeli Divino Amore kegyhelyen, ahová mintegy 25 ezer hívő és fiatal gyűlt össze. A szertartást követően szombaton este 8000 fiatal ünnepelte együtt Chiara Luce Badano boldoggá avatását a vatikáni VI. Pál teremben és a Szent Péter téren.

Vasárnap délelőtt, Chiara Luce boldoggá avatása alkalmából Tarcisio Bertone vatikáni bíboros államtitkár mutatott be hálaadó szentmisét a római Falakon kívüli Szent Pál Bazilikában, amelynek során a következő szavakkal fordult a fiatalokhoz: „Chiara példáját követve megértitek az Evangéliumot: ne fojtsátok el a fiatal kor vágyakozásait az igaz életre, amely nem elégszik meg a mindennapok szükségleteinek teljesítésével, hanem Isten végtelen szeretetének megismerésére törekszik”. Bertone bíboros a szombat esti ünnepségre visszaemlékezve – amelyen zenés, színházi

előadásokkal és tanúságtételekkel emlékeztek Chiara Luce Badanóra, aki rövid életével csodálatos példát adott Isten iránt érzett végtelen szeretetéről – ezeket mondta: „Chiara mosolygós és boldogságot árasztó fotója állt a fiatal közönség előtt. Olyan volt, mintha annak örülne, hogy együtt ünnepelhet barátaival, akikért felajánlotta életét”.

Rádiónk munkatársa az est folyamán több fiatal is megkérdezett, hogy mit jelent számára Chiara Luce alakja, életszentsége: Chiara fájdalmai ellenére is elfogadta és teljesítette amit Isten kért tőle. A fiatalok számára csodálatos tanúságtétel az övé. Manapság jellemző, hogy a szentekre, mint tőlünk távoli, múltbeli személyekre gondolunk. Chiara élete azonban megmutatja mindannyiunk számára, hogy a mai világban is van lehetőség úgy élni, mint a szentek” – magyarázta egy fiatal.

Vatikáni Rádió, 2010.09.27.

Kértem Jézust

A férjemmel 2,5 éves házások vagyunk és egy kis egyszobás lakásban élünk az esküvőnk óta. Nagyon hálásak vagyunk érte, mert a férjem szülei biztosították számunkra ezt a lehetőséget. Az egyetlen baja csak az, hogy földszinti, összesen egy ablaka van, amin nem süt be sosem a nap, az udvar le van betonozva, sőt az egész környéken minden betonozott és fát csak jó messze lehet találni egyet-egyed. Én pedig kecskeméti lány vagyok eredetileg, napfényen nőttem fel sok növény között. Közben megszületett a fiunk is, aki most 10 hónapos, vele még jobban érzem a sötétet, mert sokat vagyunk itthon. Sajnos az anyagi lehetőségeink nem engedték meg, hogy nagyobb lakásba költözzünk, a lakástakarékosági számláink majd csak 2-3 év múlva fognak lejárni. Én viszont már egyre rosszabbul éreztem itt magam és elkezdtem lakásokat nézegetni, hátha akad olyasmis, amit ki tudunk valahogy fizetni, vagy esetleg tudunk kölcsön kérni, stb... Miután egyre jobban beleástam magam, láttam, hogy semmi esély.

Kértem Jézust, hogy küldjön nekünk egy lakást. Egy héttel később a mise után odajött hozzánk egy házaspár és megkérdezték tőlünk, hogy lenne-e kedvünk beköltözni egy lakásba, amit most vettek a fiuknak, csak ő még nem költözne bele 2-3 évig. Arra gondoltak, hogy csak a rezsit kellene kifizetnünk... 3 szobás lakás... 3. emeleti, tehát besüt a nap... az utca tele van fákkal és még játszótér is van... Gyakorlatilag az összes vágyunk teljesült és pont annyi időre mehetünk oda, ami alatt meg tudjuk oldani majd a saját lakásunkat is.

A.

Mária- kegyhelyek

Csobánka

A fővárostól északra, a Pilis-hegység délkeleti végében, az Oszoly sziklái alatt húzódik meg a község, és ettől kb. 2 km-re az erdő fái között rejtőzik a Szentkút, mellette pedig a kis kegykápolna. A vidék gazdag történelmi múlt-
ra tekinthet vissza. Ezen a tájon már a honfoglalás korában is állott templom a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére. A közelben húzódó dobogókői országút mentén III. Béla király alapított cisztercita kolostort 1184-ben. Pilisszentkereszt közelében volt Boldog Özsébnek, a magyar pálos rend alapítójának remete telepe. A mai település elődje, a középkori Borony falu, a tatárjárás alatt teljesen elpusztult. Csobánkát a török hódoltság után ide települő szerbek alapították. A XVIII. század folyamán bajor, osztrák, majd szlovák telepesek érkeztek a faluba. A Szentkút eredetileg az ortodox szerbek búcsújáró helye volt, katolikus kultusza későbbi és német eredetű.

A forrásnak már a XIX. század elején gyógyító erőt tulajdonítottak: Lázkutacska, Fieberbrüdel volt a neve. A hely legendája szerint 1842-ben itt egy nyáját legeltető pásztornak megjelent Szűz Mária. A látomás után a falusiak a forráshoz zarándokoltak, vizét ivásra és mosdásra használták, és a víztől többen csodálatosan meggyógyultak. Ekkor kapta a forrás a Mária-kút, Szentkút nevet. A Számos rendkívüli gyógyulás közül kiemelkedik Lender Mária pesti vak asszony esete, aki 1843-ban a Mária-kútnál nyerte vissza látását. A következő évben hálából kis kápolnát építtetett a forrás fölé, és ebben a Segítő Szűz Mária népszerű képét helyezték el. A kép eredetijét id. Lucas Cranach festette 1537-ben, ez a kép az innsbrucki Szent Jakab templom főoltárán van. Erről 1618-ban készült másolat a passai kapucinus templom részére, majd a passai képről is festettek másolatot, ez lett a bécsi Mariahilf templom kegyképe. A Segítő Szűz Mária kultusza a XVII. század elején a háborúk, járványok és az éhínség által szorongatott nép körében bontakozott ki és gyorsan terjedt a Habsburg-monarchia területén. Magyarországon is több kegyhelyen látható a kép másolata.

A szentkúti kápolnát 1936-ban átépítették. Ekkor az eredeti koronás képet a jelenlegi kegyképpel, egy XVIII. század végi, ugyancsak vászonra festett, olajfestménnyel cserélték föl, amelyen a Szűzanya és a kis Jézus korona nélkül látható. Az eredeti kegykép a csobánkai plébániatemplomba került.

A Szentkút fölé 1913-ban Lourdes-i barlang épült. Itt áll a szerbek keresztje is. Ezen valamikor Illés próféta képe volt látható.

A kápolna fő búcsúja Sárlos Boldogasszony napján, július 2-án van. Ezen a napon igen sokan zarándokolnak ide a közelebbi és távolabbi környékről, és több nyelven, de egy szívvel-lélekkel imádják Istent és tisztelik a csobánkai Boldogasszonyt. A görögkeleti szerbek Szent Illés próféta napján, július 20-án körmenetben vonulnak ki imádkozni a forrás fölé állított kereszthez.

A kápolna oltára fölött szárnyasoltárszerű keretben van a Szűzanya kegyképe és két oldalán a felirat: „Hozzád futok bánatommal, Boldogasszony édes!”

A Pilis-hegyek Boldogasszonya sok hozzá futó és közbenjárását kérő zarándok kérését hallgatta meg a múltba, és hallgatja meg ma is. Forduljunk hozzá mi is bizalommal!

K.D.

Beszámoló a kegyhelyek ellátásának világkongresszusáról

Santiago de Compostela spanyol kegyhelyen, Európa „spirituális fővárosában” szeptember 27-e és 30-a között rendezték meg a zarándoklatok és kegyhelyek lelkipásztori ellátásának II. világkongresszusát. Az Elvándorlók és Úton lévők Pápai Tanácsa és a santiagoói főegyházmegye közösen szervezték meg a találkozót, amelyen 250-en vettek részt az öt világrész 75 országának képviselőitől. Magyarországról Kálmán Peregrin atya, a mátraverebély-szentkúti nemzeti kegyhely ferences házfőnöke volt jelen a világkongresszuson. Telefonon megkerestük, és megkértük, hogy számoljon be a fontos nemzetközi eseményről, amelyen felolvasták XVI. Benedek pápának a résztvevőkhöz szóló üzenetét.

Kálmán Peregrin atya beszámolója:

A zarándoklat igazából az emberi élet egyfajta foglalata, hiszen mi is állandóan úton vagyunk, akik Krisztus nyomdokain járunk.

A zarándokhelyek a mennyei Jeruzsálem előképei kell, hogy legyenek. Az embernek a megérkezése a szentélybe az egyben az atyai házba való megérkezésnek az előképe. Erre építve került elő egy nagyon ügyes

felbontás, amire az utóbbi időben döbrent rá maga az Egyház is, hogy különbözőképpen kell kezelni a különböző csoportokat. Három nagy csoport hangsúlyozása volt megfigyelhető a konferencián.

Az első a turisták, második a vallási turizmus, harmadik pedig a zarándokok.

A turista elmegy mint egy közönyös ember, talán kérdései sincsenek, meg akarja nézni a kultúrának az emlékeit.

A vallásos turistának van alapvetően vallásos motivációja.

A zarándokot az különbözteti meg a másik két csoporttól, hogy az útja a gyónatószékből és a mise közösségben végződik. Ettől lesz a zarándoklat zarándoklat. Ez a legfontosabb feladata egy zarándokhelynek, hogy biztosítsa a gyónás és az eucharisztikus közösségben való részvétel lehetőségét. Nekünk, a kegyhelyeken szolgáló papoknak az a legfontosabb feladatunk, hogy a zarándokúton elindulókat, akár turistaként, akár vallásos turistaként, akár pedig zarándokként indultak el, a saját állapotuknak megfelelően közre tudjuk segíteni a feltámadottal való találkozáshoz és utána az embertársaikkal való találkozáshoz.

Érdekes látni azt, hogy milyen fantázia vagy egy-egy nagy kegyhelyen. Azt látni, hogy ezek többsége egy teljesen kietlen vidéken létesült, ami köré ma már egy egészen új kultúra épült. Kulturális környezet: rádió, TV, nyomda stb., de mindennek az éltetője az egyes embereknek az Istennel való találkozása a kegyhelyen, mert anélkül az egész csak egy kultúrturizmussá válna csupán.

Mi az, amitől kegyhellyé válik egy kegyhely?

Búcsút nyerni minden plébánián lehet a templom búcsúünnepén, vagy egy-egy meghatározott ünnepen. A búcsújáró hely általában a hívek életében egy olyan központi zarándokhely, amelyeket az Egyház hivatalosan búcsú kiváltságokkal lát el, nem csak a templom búcsú ünnepén, hanem más alkalmakkor is biztosítja számára. Ezek közül kimagaslanak a nemzeti kegyhelyek, ahol minden nap el lehet nyerni a teljes búcsú ajándékát. Vannak olyan helyek Magyarországon is, ahova a hívek áhítattal járnak, de nincs meg ez a búcsú elnyerési lehetősége. Ilyen például a közismert Medjugorje is, és sok egyéb hely.

Mátraverebély-Szentkút nemzeti kegyhely, ahol minden nap elnyerhető a búcsú, amennyiben elvégzik a hívek szentgyónásukat, szentáldozásban részesülnek és elvégzik az ehhez szükséges imákat: a Szentatya szándékára elimádkozott Hiszekegy, Miatyánk, Üdvözlégy és Dicsőség)

A büntől való távolmaradás szándékát felgerjesztik a szívükben, akkor elnyerhetők a búcsúk, és felajánlhatók a megholtakért és az élőkért is.

Fontos volt a konferencián, hogy minden kegyhelyen jó lenne, ha sikerülne kialakítani egyéni csendes imádságra alkalmas helyet vagy kápolnát az adorációhoz. Fontos volt még a szentmisének és a gyónásnak az emberi

oldalról legtökéletesebb szolgáló előkészítése. Minden arra irányuljon, hogy a híveknek a gyónása és eucharisztikus közössége egyre jobban mélyülhessen.

(Vatikáni Rádió, 2010.10.04.)

Mi a búcsú?

A búcsú Isten színe előtt a már megbocsátott bűnökért járó ideigtartó büntetések elengedése részben vagy teljesen (búcsú a büntetéstől).

Mit jelent a büntetések elengedése?

Isten országában rend van és igazságosság, ami azt jelenti, hogy minden jótett jutalmat és minden rossz tett, azaz bűn, büntetést kap, vagy e földi életben, vagy a másvilágon. Miként a jutalom arányos a jótett érdemével, úgy a büntetés is arányos a bűn súlyával.

A bocsánatos bűnökért ideig tartó, a halálos bűnökért örökké tartó büntetés, azaz kárhozát jár. Ha az ember bocsánatot nyer a bűneire, visszakapja az elvesztett kegyelmi életet, s újra kedvessé válik Isten szemében. Ez Isten irgalmának ajándéka. Isten azonban igazságos is, és igazságossága megköveteli, hogy az elkövetett bűnök büntetést kapjanak. Ezért marad vissza mind a halálos, mind a bocsánatos bűnök megbocsátása után bizonyos mennyiségű, azaz bizonyos ideig tartó büntetés, melyet az ember vagy leró, vagy elengedését külön ajándékként megkapja. Ez az elengedés – mint ajándék – a búcsú.

Ki nyerhet búcsút?

Búcsút bármelyik katolikus hívő nyerhet, aki lélekben fölkészült a búcsú fogadására, és teljesítette a feltételeket, amelyekhez az Egyház a búcsút kötötte. *(Naponta csak egyszer lehet búcsút nyerni.)*

A felsorolt feltételek mellett számomra elnyert teljes búcsút továbbadhatom

– halottainknak;

– tisztító tűzben szenvedő lelkeknek.

A teljes búcsú *élő hozzátartozóinknak* nem adható át, de az értük mondott ima s az értük hozott áldozat által kiesdett kegyelem a jóra való indíttatáshoz ad segítséget.

Mária Korszaka

A magyarországi Máriás Papi Mozgalom életéből

Szükségünk van őseink hitére

Kedves Paptestvérek!
Krisztusban Kedves Testvéreim!

1) A mai napon ünnepeljük annak 25. évfordulóját, hogy Gyulai Oszkár atya ebben a templomban elkezdte a Rosa Mystica-szentmiséket. Saját elbeszélése szerint úgy indult ez a hagyomány, hogy ismeretlen feladótól kapott egy Szűz Mária szobrot, amely a Boldogasszonyt három rózsával díszítve ábrázolta. Szűz Máriának ehhez az ábrázolásához sajátos kultusz kötődik. Petrus Damiani már a középkorban azt írja Máriáról: „*Gratia te reddidit cunctis gratiosam, te vestivit lilio, sparsit in te rosam*”¹ – A kegyelem mindenki előtt kedvessé tett téged, liliomba öltöztetett, rózsával szórt be téged. A liliomnak és a rózsának gazdag a jelentése a népi szimbolikában. A most idézett költői sorok Mária kegyelemmel teljességére vonatkoztatják mindezt². Erre gondoljunk, amikor Szűz Mária szobrát rózsákkal díszítve szemléljük. Ám az a mozgalom, amely itt, az évek során kibontakozott, összekapcsolta Szűz Mária tiszteletét a papi hivatásokért való imádsággal. Ha Jézusnak a kereszten mondott szavait átgondoljuk, méltán érezhetjük úgy, hogy Mária nem csupán általában az Egyház édesanyja, hanem sajátosan az apostolutódok, a püspökök és a papok anyai pártfogója is.

Az itt kialakult rendszeres, közös imádság hitünk szerint értékes gyümölcsöket hozott. A jelenlévők közül sokaknak hivatása erről a plébániáról, ezekről a közös imaórákról indult el. Amikor 25 év múltán hálát adunk mindezért, kérjük a Szent Szűz közbenjárását papi életünk számára és imádkozunk az új hivatásokért.

1 A. SALZER, *Die Sinnbilder und Beiworte Mariens in der deutschen Literatur und lateinischen Hymnenpoesie des Mittelalters*, Linz 1893, 2. kiad. 1967, 186, 19-20.

2 Vö. S. EGBERS, *Rose (Rosa mystica: Geheimnisvolle Rose)*, in *Marienlexikon* Hrsg. R. BAUMER – L. SCHEFFCZYK, V., St. Ottilien 1993, 548-552.

2) A mai szentmise olvasmányait Szűz Mária nevenapjáról vettük. Számunkra, magyarok számára történelmileg is jelentős és kedves ez az ünnep. Az evangéliumban lakonikus rövidséggel ez áll: „A szűz neve Mária volt” (Lk 1,27). A Mária vagy Mirjam név az Ószövetségben Mózes és Áron nővérének a neve (Kiv 15,20-21; Szám 12,1-15; 20,1; 26,59; MTörv 24,9; Mik 6,4; 1Krn 5,29). De előfordul ez a név Júda egyik férfitudának megnevezéseként is (1Krn 4,17). A mértékadó (masoreta) héber szövegben Mirjamnak írják ezt a nevet, a Septuagintában Mariam formában szerepel. Az Újszövetségben is viszonylag gyakrabban Mariam alakban találkozunk vele. A hagyomány sokat elmélkedett ennek a névnek a jelentésén. A legrégebb magyarázatok a szót a tenger mirhájának, vagy a tenger cseppjének értelmezték, esetleg „keserű tenger” jelentéssel fordították. A IX. századtól előtérbe került a „Tengernek Csillaga” fordítás, ami a tenger cseppjének egyfajta értelmezésén alapult. A mai nyelvészek közül a nevet egyesek „Isten ajándékának” értelmezik³.

Kosztolány Sándor, a XVIII. század végének nagy egyházi szónoka Mária nevét többféle értelemben is átértelmezi. „Megvilágosítónak” fordítja első jelentésében, és ebből vezeti le azt az ősi szimbólumot, mely Krisztus és Mária viszonyát a Nap és a Hold viszonyával fejezi ki. Ezt írja: „Valamint Krisztus, mint *Luminare Maius*, Nagyobbik Világosító, különös módon előttük vagy az igazaknak, akiket a Nap jelöl, úgy Mária, mint *Luminare Minus*, Kisebbik Világosító, előttük vagy a bűnösöknek, kik az éjszaka által értetnek, nekik különösen világosságot nyervén, mert a kegyelemnek minden világossága és minden adomány, mely a Világosság Atyjától száll alá, őáltala száll az Anyaszentegyházra”⁴. De Mária nevét a szír jelentésre hivatkozva értelmezi Kosztolány Sándor – sok más régi szerzővel együtt – „Úrnőnek” is. Valóban, Mária minden teremtmény királynéja, így összhangban áll a hagyománnyal a Világ Királynéja elnevezés is. Azt, hogy Magyarországon miért nevezzük őt Boldogasszonynak vagy Nagyasszonynak, ugyancsak Kosztolány így magyarázza: „A csanádi püspök, Szent Gellérd, nemes magyar hazánkban különösen kívánta tisztelni Máriának nevét, az ő szerzése által a magyaroktól nem mondatott ez a név, Mária, hanem őtet Nagyasszonynak hívták, és ezért nemes Magyarország is

3 M. GÖRG, *Mirjam*, in *Marienlexikon* Hrsg. R. BAUMER – L. SCHEFFCZYK, IV., St. Ottilien 1992, 467.

4 KOSZTOLÁNY SÁNDOR, *Mária neve (1800)*, in LUKÁCSI S., *Mária aranyház* (magyar ünnepek), Pécs 2000, 23 (nyelvezetet a közérthetőség kedvéért enyhén modernizáltuk).

az ő első, szent királyától, Istvántól *Familia Sanctae Mariae*, a Boldogságos Szűz Mária” családjának hívatott⁵.

3) Szűz Mária Nevének magyarországi tisztelete és emléknapja a Világegyházban éppen úrnóként való tiszteletéből fakadt. Az emléknapot először 1513-ban engedélyezte az Egyház egy spanyolországi egyházmegye számára. Amikor pedig 1683. szeptember 12-én, vasárnap – mint az idén –, Mária születése ünnepének nyolcadában, a törökök felett Bécs előtt a keresztény seregek döntő győzelmet arattak, Boldog XI. Ince pápa hálából meghirdette Mária Nevének ünnepét Kisboldogasszony nyolcadának vasárnapjára. A pápai intézkedés szorosán összefüggött Nagy Lipót császár és magyar király személyes élményével, aki Passauban egy nevezetes Mária-kegykép előtt imádkozott Bécs felszabadulásáért, és a győzelem hírért a legmélyebb személyes meggyőződéssel Mária különleges segítségének élte meg. Az ünnep szorgalmazása szívének őszinte válasza volt erre a csodálatos segítségre. X. Piusz pápa volt az később, aki – a vasárnap hangsúlyozása céljából – Mária nevének ünnepét szeptember 12-re helyezte, vagyis nem kötötte vasárnaphoz⁶. Hazánkban a török alóli felszabadulás győzelmeit komolyan Szűz Máriának tulajdonították. Ez a gondolat, ez a felismerés egyaránt ott élt az ország legfőbb vezetőinek és a közembereknek a tudatában. Erős ösztönzője volt ez az őszinte hitből fakadó katolikus megújulásnak.

Ma is szükségünk van őseink hitére. Ma is kérnünk kell Nagyasszonyunk közbenjárását Egyházunk és hazánk megmaradásáért és eleven életre támasztásáért. Ebben a lelki megújulásban ma is fontos szerepe van az őszinte, lelkes hitű és személyes áldozatot vállaló katolikus papoknak, akik nem saját bölcsességükkel, de Krisztus erejével és Mária alázatával utat mutatnak az embereknek.

Boldogságos Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya, Papok Édesanyja, könyörögj érettünk! Amen.

Erdő Péter bíboros atya szentbeszéde 2010. szeptember 13-án, a Szent Család Plébániatemplomban, a déli Rosa Mystica szentmisék 25. évfordulóján

5 Uo. 24.

6 Vö. F. BAUMEISTER, *Name Mariens II.*, in *Marienlexikon* Hrsg. R. BAUMER – L. SCHEFFCZYK, IV., St. Ottilien 1992, 581-582.

Stefano Gobbi atya levele

(Kovács Zoltán atyának és Sóti János SJ atyának)

Milánó, 2010. augusztus 28.

Kedves Kovács Zoltán atya, megkaptam a leveledet, melyben lemondtál a Máriás Papi Mozgalom magyarországi felelősségéről.

Tudom, hogy nagyon foglalt vagy, mivel a Bíboros Úrnak, budapesti Érseknek, Magyarország primásának a titkára vagy. Így lehetetlen számodra, hogy jól elvégezd a feladatot, melyet rád bíztam. Megköszönöm neked mindazt, amit az MPM-ért tettél, és szeretettel egyesülök veled az imában.

Látva ezt a nehézségedet, Colvalenza-ban kértem Sóti János atyát, hogy segítsen neked, mint társfelelős.

Azonban e lemondásod után ezzel a levelemmel hivatalosan kinevezem Sóti János atyát Magyarország MPM felelősenek.

Ezért ezt kérem tőled:

1. Minden magyar nyelvű könyvet: „A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz” át kell adni János atyának, hogy az ima cönákulumokon terjesszék azokat.
2. Kérem János atyától, hogy törődjön az ima Cönákulumok terjesztésével, hogy a MPM lelkülete és formája szerint végezzék, hogy távolítsák el (a cönákulumokból) mindazt, ami fölösleges, vagy ami más imacsoportokhoz tartozik.
3. János atya, az e-mail, amely által kapcsolatot tarthatsz velem, a következő: gabrielli@tavernerio-saveriani.it

Egyesülök veletek Mária Szeplőtelen Szívében és Megáldalak benneteket.

Don Stefano Gobbi

(Másolat Sóti János atyának: M. Tita 4., 23272 Novi Bečej – Szerbia)

Megjegyzés: A levelet Stefano Gobbi atya személyesen diktálta, én nem tettem mást, mint hogy az ő nevében lemásoltam.

Mária Szeplőtelen Szívében Quartilio Gabrielli atya (Gobbi atya titkára – fordító megjegyzése) Gabrieli atya

(Kézírással) Jelezd, amikor megkapod a (levelet). P. G.

Egy kis magyarázat Gobbi atya leveléhez

Mit is jelent Stefano Gobbi atya levele? Azt, hogy Magyarország eddigi felelőse, Kovács Zoltán atya, mivel Erdő Péter Bíboros (Budapest érsek-püspök) Úrnak a titkára, ezért nagyon elfoglalt. Nagyon lekötik a titkári feladatok. Szinte alig van egyéb munkára ideje. Ezért kérte Stefano Gobbi atyától, hogy mentse fel a MPM magyarországi felelőssége alól, mert a kötelességei mellett nem tudja azt ellátni. Amit Kovács atya végez, az a magyar egyházon belül nagyon fontos feladat. Imádkozunk érte, hogy sikeresen el tudja látni azt. Hála Istennek, Mozgalmunkból egy tagunk ilyen fontos feladatra kapott megbízást. Szűzanya kísérje minden útján. Imádkozunk érte, hogy Isten nagyobb dicsőségére mind tökéletesebben el tudja látni munkáit.

A levél második pontja arról szól, hogy Gobbi atya ezzel a levéllel kinevezett Magyarország felelősének: „Azonban e lemondásod (Kovács Z.) után ezzel a levelemmel hivatalosan kinevezem Sóti János atyát Magyarország MPM felelősének.” Tehát arról van szó, mivel Kovács Zoltán atya lemondott, a hely megüresedett, s ezért Stefano Gobbi atya engem nevezett ki a helyébe. Augusztus 30-án kaptam kézbe a levelét. Nagyon meglepődtem. Collevalenza-i (Olaszország) lelkigyakorlat alatt Gobbi atya kinevezett társfelelősnek. Ez akkor azt jelentette, hogy Kovács Zoltán atya továbbra is az országos felelőse maradt, én meg ebben a segítője lettem. Úgy gondoltam, ez most már hosszabb ideig menni fog. De közbejött ez a lemondás. Gobbi atya meg sem kérdezett. Gondolta, úgyis elvállalom. És kinevezett.

Az első pillanatban nem is tudtam, mi tévő legyek. Bementem a templomba a Szentségi Jézus elé. Kértem Őt és a Szűzanyát, ha ez Isten Akarata, akkor segítsenek e nehéz feladat teljesítésében, főleg abban, hogy teljesen rá tudjak hagyatkozni Égi Édesanyánkra („totus tuus”-„teljesen a tiéd”, Szűzanyám). Ő vezessen a feladatok elvégzésében. Utána e-mail-en jelentkeztem Gobbi atyának és Kovács atyával felvettem a kapcsolatot.

Időközben Kovács atyával is találkoztam. Átadott mindent, ami a Mozgalmunkhoz tartozik. Ami igazából örömmel tölt el, hogy a kék könyvünkől: *A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz*, több ezer példány van. Csak az a baj, hogy még mindig nem találtunk megfelelő helyet, ahol tárolhatnánk, és ahonnan könnyedén szétvihetnénk a magyar nyelvterületekre.

Stefano Gobbi atya leveléből világos, hogy két fontos feladatot bízott rám: a kék könyv terjesztését és a cönákulumok tartását, ezeken belül is azt, hogy felügyeljek, nehogy fölösleges dolgok kerüljenek be a cönákulumokba,

vagyis vigyázzunk az imatalálkozóink tisztaságára. Voltaképpen a kék könyv terjesztése és a cönákulumok tartása, ez az a két eszköz, amelyen keresztül Mozgalmunk terjed. Nem rádió és tévé reklámokon, interneten keresztül terjed (habár ezeket nem vetjük meg), hanem e két eszközön keresztül. Más szóval: ha azt akarjuk, hogy Mozgalmunk a mi vidékünkön is mind jobban elterjedjen, használjuk e két lényeges eszközt: könyvek terjesztését és a cönákulumok végzését.

a. Könyvek terjesztése: Gobbi atya írja: „Minden magyar nyelvű könyvet *A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz* át kell adni János atyának, hogy az ima cönákulumokon terjesszék azokat”. A főfelelősünk mindjárt Mozgalmunk terjesztésének legfőbb eszközét bízta rám, bízta ránk. Nagyon gyakran ez a könyv megelőzi Gobbi atyát, meg a cönákulumokat. Általa a Szűzanya sokakat megérint.

Kék könyvünk terjesztése elsősorban az országos felelős kötelessége, de nem csak az övé. Végző soron minden helyi felelősnek is a fő kötelessége. De hogyan? Vajdaságban ezt úgy próbáltam gyakoroltatni, hogy minden helyi felelős tartson magánál ebből a könyvből. Ha valaki érdeklődik utána, azonnal tudjon adni *A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz* c. könyvből. Az árát pedig idővel eljuttatják hozzám. Magyarországon is hasonlóan kellene. A helyi felelősök tartsanak maguknál a kék könyvből. Terjesszék azt és az árát küldjék majd a Mozgalmunk magyarországi bankszámlájára, amely csak az MPM céljait szolgálja. Miért kellene minden könyvküldést központilag intézni, amikor a helyi felelősök ott helyben azonnal el tudják intézni? A bankszámlánk a következő: OTP Bank számla: 11773119-00337397.

b. Cönákulumok tartása: Gobbi atya írja: „Kérem János atyától, hogy törődjön az ima Cönákulumok terjesztésével, hogy (azokat) az MPM lelkülete és formája szerint végezzék, hogy távolítsák el (a cönákulumokból) mindazt, ami fölösleges, vagy ami más imacsoporthoz tartozik”.

Itt voltaképpen arról van szó, amit annyiszor hangoztattam már: ne keressük a cönákulumokat egyéb elemekkel, magán kinyilatkoztatásokkal, még egyéb imákkal sem, ha azok nem tartoznak a cönákulumokhoz. Más szóval a cönákulum négy részből áll: 1. rózsafüzér, 2. Miatyánk, Üdvözlégy, Dicsőség a Pápa szándékára, 3. egy üzenet felolvasása a kék könyvből, 4. Önfelajánló ima elmondása.

Ezekbe ne keverjünk semmi egyebet. Ha így tartják, ott menni fog a cönákulum, és újak is keletkeznek. Ahol keverik más imákkal és főleg magány kinyilatkoztatásokkal, ott a cönákulum meg szokott szünni. És még csodálkoznak is egyesek, hogy ők csak jót akartak, érdekesebbé akarták tenni az imatalálkozókat, s végül a tagok elfogytak.

Sokszor elmondtam már, most meg még többször el kell mondanom Gobbi atya külön megbízásából a „vajling problémát”. Ha egy ebédet készít egy háziasszony: mondjuk: készít nagyon finom levest, még finomabb pörköltet, ízletes sült húst, szemet csiklandozó tortákat, édességeket. És egyenként, egymás után feltálalja. Így ez nagyon finom ebéd lesz. Mindenki dicséri, és jó étvággal fogyasztja.

De ha ez a háziasszony vesz egy nagy vajlingot, és abba beleönti a levest, a pörköltet, a sült húst, a tortát, édességet, kávé stb. Utána ezt jól összekeveri, és így feltálalja, erre mit mond a vendégsereg? Azt hogy ez nem étel, hanem moslék. Ez nem embernek való. Más szóval a háziasszony elrontotta az ebédet, pedig mindent finoman és gondosan elkészített. Tehát ne rontsuk el a cönákulumokat azzal, hogy egyéb dolgokat belekeverünk, még ha önmagában az jó is. Ki látott olyat, hogy a pörköltet cukrozzák, a tortát meg jól besózzák. Ugye furcsa ízt kapnánk. Cönákulumot se rontsuk el, hanem tartsuk, ahogy kell. Ne próbáljunk okosabbak lenni a Szűzanyától, mert úgy sem sikerül. Ezen a téren hangolódjunk rá Máriára, végezzük úgy, ahogyan azt Gobbi atya által kéri.

Ha ezt a két eszközt (kék könyv terjesztését és a cönákulumok helyes levezetését) betartjuk, akkor nálunk is, a magyar nyelvterületen is, hiszem, hogy felvirágzik a Mozgalmunk.

Gobbi atya nevében azt kérem a felelősöktől, hogy tartsák be mindenütt ezt a két pontot, és utána Szűzanyában bízva előre. Akkor meglátjuk a különbséget és az eredményt is. Ha más országokban szépen terjed a Mozgalmunk, miért ne terjedne nálunk is. Szűzanyánk ezer éve a Szent István-i felajánlás után sem vetett el bennünket és nem is fog eldobni. Ma is szeret bennünket. Ma is akar segíteni, most is az Ő népe vagyunk. Ő a mi Égi Édesanyánk is. Ma is Őrá vagyunk bízva, hogy a mi népünket is és a Kárpát medence népeit visszavezesse a mi Urunkhoz, Istenünkhöz. Szűzanyánk, mindig Veled, Szűzanyánk, teljesen a Tied akarunk lenni. Vezess bennünket. Alakíts át a te Szent Fiad Szíve szerint.

Sóti János SJ, országos felelős

*M. Tita 4,23.272 Novi Bečej, Srbija-Szerbia,
telefon 381-23-771-554, e-mail: sotij@tippnet.rs*

Ne engedjétek magatokat megtéveszteni

Ma reátok száll égi ragyogásom, és be szeretné borítani az egész világot. Járjatok fényemben, hogy ha el akartok jutni a békére. Az isteni kegyelem, a tisztaság, a szentség, az imádság, az egyre tökéletesebb felebaráti szeretet fényének kell átjárnia életeteket, Szeplőtelen Szívemnek szentelt fiaim.

A büntetés fájdalmas idejét élitek. Ellenfelem sötét győzelmének óráját élitek. Ő az éj fejedelme. A tisztulás legnehezebb pillanatait élitek.

Meghívlak tehát benneteket, meneküljétek Szeplőtelen Szívem biztos hajlékába, és engedjétek magatokat tiszta fényem égi palástjába takarni. Járjatok azt az utat, amelyet ez években nektek kijelöltem, hogy ma békém eszközévé váljatok. Ne engedjétek magatokat megtéveszteni!

A béke nem azoknak az embereknek találkozása, vagy kölcsönös megállapodása révén jön el a földre, akiket ti a föld nagyjainak neveztek. A béke csak úgy juthat el hozzátok, hogyha az emberiség visszatér Istenéhez a megtérés, az imádság, a böjt és a vezeklés által, amelyre ezen az ünnepeken ismét felszólítalak benneteket.

A baj abban a pillanatban fog bekövetkezni, amikor mindenki békét és biztonságot hangoztat. Ezért arra kérek benneteket, segítsétek sürgető felhívásaimat úgy, hogy a jóság, a szeretet, az imádság, az érzékeny megtagadása, a világ- és önmagatok megvetése útján jártok.

Ma örömmel fogadom szerető hódolatotokat. Kísérje ez a hódolat a dicsőség énekét a mennyben, a tisztuló lelkek esedezését, és a küzdő, zarándokló Egyház dicső kórusát. Felszólítalak benneteket, éljétek bizalomban és közeli, rendkívüli beavatkozásom nagy reményében.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, Rubbio (Vincenza), 1987. dec. 8.,

Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepén

A r ó z s a f ü z é r

A rózsafüzér jót tesz a szívnek

Milánó: A Rózsafüzér imádkozása közben minden katolikus hívő érzi, hogy megkönnyebbül a lelke, most azonban tudományosan megállapították, hogy a Rózsafüzér jót tesz a szívnek. Azt eddig is tudták, hogy a jóga gyakorlatok a szervezetben nyugalmat idéznek elő, de hogy a Rózsafüzér imádkozása szabályozza a lélegzést és a szívverést, azt csak most bizonyították be tudományosan. Az erre vonatkozó közlés nem kisebb forrásból, mint a tekintélyes *British Medical Journal*ból származik.

A milánói *Corriere della Sera* napilap február 3-i, vasárnapi melléklete egész oldalas cikkben számol be a felfedezésről. A kutatás Luciano Bernardi professzor kezdeményezésére, a páviai egyetemen indult meg, az oxfordi Radcliffe és a firenzei Santa Maria Nuova kórházak, valamint a lengyelországi gdanski egyetem közreműködésével, egészséges szervezetű önkéntesek segítségével. A kutatók figyelmét az a felfedezés keltette fel, hogy a Rózsafüzér elimádkozása során a percenkénti önkéntelen 14 lélegzetvétel 6-ra csökken.

Gyakorlatilag a Rózsafüzér imádsággal a lélegzés szinkronba kerül a szívdobogással és a vérkeringéssel — jelentette ki Simone Cencetti doktor, a firenzei Santa Maria Nuova kórház belgyógyásza, a kutatómunkáról írt beszámolóban. A kísérletben részt vett önkéntesek lelassult szívverését elektrokardiogram jelezte, vérnyomásukat pedig szabályos időközökben mérték. Az orvostudományban eddig nem remélt eredményeket érhetnek el a Rózsafüzér imádkozásával, elsősorban olyan szívbetegknél, akik szívverését csak gyógyszerek alkalmazásával tudták szabályozni — mondta a milánói Seregno kórház kardiológus főorvosa.

Magyar Kurir, 2002. február 5.